

CURIERUL MISSIONAR



CĂT DE PRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE

Anul XIII.

No. 12.

de

Săptămâna



Rugăciune

dela 1—9 Decembrie, 1933.

Către presbiteri:

Din nou, prin trecerea cea atât de repede a lunilor una după alta a venit iarăși o altă Săptămână de Rugăciune. Și cu atât mai impresionant este momentul acesta, când ne gândim că la 13 ale lunii trecute s'au împlinit o sută de ani de când cerul a fost luminat de strălucirea cea minunată a „căderii stelelor cerului, pe pământ, întocmai ca și un smochin ce-și scutură smochinele sale timpurii, când este clătinat de un vânt puternic“, proclamând apropierea venirii Domnului. Cât de potrivită este această chemare la rugăciune pe care o adresează Dumnezeu poporului Său așteptător. Profetul Zefania trebuie să se fi gândit la noi cei din zilele de astăzi când scrisese: „Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, cari împlinesc poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia; poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului“. Noi avem nevoie să ne rugăm cu cea mai mare ardoare după acea pregătire a inimii și vieții care ne asigură un loc de adăpost, un loc de scăpare de furtuna ce va să vină. Primejdiile zilelor din urmă sunt în preajma noastră. Este timpul cercetării sufletului; timpul punerii în practică a acelei credințe hotărâte, manifestată de Iacob atunci când a căutat și a dobândit biruința în noaptea luptei cu Ingerul. Tot la fel, și noi ar trebui să căutăm cu multă ardoare pe Dumnezeu spre a primi acea asigurare a primirii Sale, prin iertarea tuturor păcatelor noastre, lucru ce l-a dobândit Iacob în noaptea aceea.

Și apoi, în afară de nevoile noastre personale, în timpul acestei Săptămâni de Rugăciune noi trebuie să ne rugăm ca strămtorările financiare cari s'au adăugat în ultimul timp să nu stânjenească

cătuși de puțin progresul crescând al lucrării lui Dumnezeu într'un timp ca acesta când prin providența Sa ușile sunt date în lături pretutindeni, indemnându-ne să pășim înainte cu cuvântul vieții.

Încă din timp trebuie să se facă anunțul ca darurile anuale să fie aduse în Sabatul dela 9 Decembrie. În adevăr, este de mare nevoie ca acesta să fie un dar cât mai bogat. Cu puțin sacrificiu din partea fiecăruia se va putea ajunge la un dar într'o asemenea măsură încât să îplinească nevoia din zilele acestea. Mulți bani ar putea fi câștigați pentru lucrarea lui Dumnezeu dacă sumele cheltuite pentru darurile de Crăciun, ar fi în adevăr îndrumate către câmpurile misionare.

Pentru această Săptămână de Rugăciune sunt orânduite prelegeri minunate. Studiile nu sunt lungi, și dacă vor fi prezentate fără comentarii, va rămâne timp suficient pentru rugăciuni și mărturisiri, astfel ca fiecare ins să răspundă la apelul făcut.

De semenea s'au avut în vedere și copiii. Fiecare schiță de studii pentru copii a fost pregătită pentru a fi folosită de aceia cari au însărcinarea de a se îngriji de cei mici. Aceste studii sunt pregătite după subiectele studiate de cei majori. Slujbașii comunităților ar trebui să aleagă din vreme persoanele cari vor îngriji pentru finerea acestor studii cu copiii, în felul acesta dându-le timp suficient pentru a se pregăti cât mai bine.

Rugăciunea noastră este ca acest timp deosebit de căutare după Dumnezeu să se dovedească a fi plin de bogate binecuvântări pentru „turma cea mică“ din fiecare loc.

Comitetul Uniunii române A. Z. Ș.

Nevoia spirituală a membrilor Comunității în zile grele

Iată prima zi din noua Săptămână de Rugăciune din alt an. Săptămâna aceasta trebuie să fie un timp de rugăciune, când să căutăm în mod deosebit pe Domnul. Pentru mulți dintre noi este de nevoie ca această Săptămână să se dovedească cu adevărat o Săptămână de Rugăciune. Avem nevoie de o nouă consacrare. Subiectul de care ne vom ocupa astăzi este: „Nevoia spirituală a membrilor Comunității în zile grele”. Să fim foarte atenți la cele ce vor urma.

Ocupația noastră de căpetenie pe acest pământ este să ne pregătim pentru a trăi odată în cer. Vieța aceasta este o școală a disciplinei: timpul cât trăim, este vremea de probă; fiecare zi, o încercare a noastră; timp în care noi trebuie să învățăm care este calea cea dreaptă de urmat, astfel ca în împărăția mării ce va să vină să putem trăi laolaltă cu alții în pace și fericire. Este lucru cert că prin credința în numele Său, Hristos ne mântuiește sufletele. Noi primim îndreptățire prin bunătatea lui Dumnezeu și prin credința în Fiul Său, Isus Hristos. Pocăința este un dar al lui Dumnezeu, ce nu se poate dobândi prin faptele noastre, și nici prin dreptatea noastră; ea ne este dată fiindcă noi credem în Hristos. Totuși, cu toate aceste daruri minunate, noi trebuie să ținem seamă că în ceea ce privește purtarea noastră cât și ceea ce facem sau nu facem, noi suntem ținuți răspunzători. Cuvintele și faptele noastre, până chiar și gândurile noastre intră în socoteala pe care o vom da Domnului. Un bețiv nu va pași în ceruri până ce nu va înceta de a mai bea. Ucigașul nu poate să aibă nici o speranță întemeiată de a intra în cer până ce nu încetează cu uciderea semenilor săi. Hoțul trebuie să înceteze de a mai fura. Și astfel cu toții suntem de acord că faptele noastre hotărăsc dacă să fim mântuiți sau pierduți.

Caracterul creștin trebuie format încă din vieța aceasta de acuma, și el este bun sau rău potrivit faptelor noastre. Dacă după ce am trecut prin nașterea din nou, trăim vieța lui Hristos, ferindu-ne de apropierea cu păcatul, noi devenim în caracter asemenea lui Hristos, și trăim vieța Sa în trupul nostru. Când vom ajunge nemuritori, și vom fi îmbrăcați în corpul spiritual dat nouă la a doua venire a lui Hristos, noi vom pași în vieța ce ne va sta atunci în față în același caracter pe care l-am avut atunci când am părăsit vieța pământească. În ceruri nu va fi lucru greu pentru cei

mântuiți ca să fie buni, fiindcă ei au fost buni încă de pe pământ, pe când încă trăiau între bărbați și femei păcătoși.

Nu cerul este locul de disciplină, ci pământul acesta. În vieța viitoare noi nu vom avea încercări și suferințe cari să ajute la dezvoltarea caracterului, și pentru acest lucru este lumea aceasta rea de acuma. Disciplina noastră de aci este alcătuită de obiceiul din suferințele și încercările cari vine asupra-ne pe neașteptate. Noi trebuie să trăim în această lume, întâmpinând și suportând încercările când vin asupra-ne, în Spiritul lui Hristos. Domnul spune: „Nu Te rog să-i ieși din lume, ci să-i păzești de cel rău”.

FIECARE CREȘTIN VA FI INCERCAT.

Aceste încercări ce așteaptă pe fiecare adevărat copil al lui Dumnezeu, sunt arătate lămurit în Scripturi. Pavel spune despre sine:

„Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărîrea mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea, prigonirile și suferințele cari au venit peste mine în Antiohia, în Inonia și în Listra. Știi ce prigoniri am răbdat; și totuși Domnul m'a izbăvit din toate. De altfel, toți cei ce voiesc să trăească cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniti”. 2 Tim. 3, 10—12.

Necazurile cari au venit asupra lui Pavel nu au fost pricinuite de purtarea lui rea, ci din pricina oamenilor răi, și chiar din pricina preținșilor credincioși în Dumnezeu, cari nu erau sub influența Spiritului Sfânt. Aceasta a alcătuit continuu un izvor de necazuri greu de suportat. Cel mai zelos creștin va avea un Shimei, care să-și bată joc de el și să-l blesteme, dar aceasta nu ar trebui să turbure credința noastră și nici nu ar trebui să ne facă a blestema pe Domnul său pe poporul Său pentru cele ce avem de îndurat.

„Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului, și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește. Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din fărădelege, iar nu fii”. Ebrei 12, 5—8.

Experiența creștină ne învață că această parte de Scriptură este absolut adevărată. Dacă am da ocazie de mărturisire astăzi, aproape

fiecare membru ar fi în stare să spună cum a pus Dumnezeu la încercare credința sa. Aceste încercări constituie dovezi puternice că noi aparținem familiei lui Dumnezeu, căci fiecare fiu pe care îl primește El este pus la probă.

Este de ajuns ca cineva să citească Ebrei 11 dela început și până la sfârșit spre a vedea cum copiii lui Dumnezeu din timpurile de mai înainte, atunci când aveau mai puțină lumină decât avem noi, au fost lăsați să sufere chiar până la moarte pentru Domnul lor pe care îl slujeau. Pentru fiecare dintre noi este scris că Domnul „bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește”. Dacă în adevăr putem mărturisi că am suferit din mâna lui Dumnezeu, atunci putem să ne sprijinim pe asigurarea că Dumnezeu ne iubește, și că noi suntem membri ai familiei Sale.

INCERCARILE SUNT DELA DUMNEZEU.

Dumnezeu nu îngăduie să vină vreo încercare fără scop sau fără rost. Fiecare este aleasă cu multă grijă, și atât de exact îndrumată ca și cum noi am fi singura ființă de pe pământ care ar ocupa atenția lui Dumnezeu. El ne cunoaște inimile; pentru El, ce suntem, de unde venim, prăpastia de unde ne-a scos El, sunt bine cunoscute. Năzuințele și slăbiciunile noastre sunt cu toatele înțelese de El. Nevoile noastre sunt totdeauna înaintea Lui. Odată un tată vorbind despre unul din băieții lui, mi-a spus: „El s'a născut cu un temperament foarte nervos. De mic copil de multe ori începea să fugă nebunește, fără nici o cauză. Când mama sa și cu mine ne-am dat seama de firea lui, am căutat să facem tot ce am putut spre a-l feri de vreo enervare. Noi eram foarte atenți ca nimeni să nu-l supere, căci eram convingși că el va trebui să învingă odată această slăbiciune. I-am vorbit, ne-am rugat cu el și pentru el, și după oarecare vreme el învinse în mare parte această slăbiciune a sa”. Deci, dacă părinții pământești, cunoscând slăbiciunile copiilor lor, caută să-i îndepărteze dela rău, cu cât mai mult Dumnezeu, care iubește și Se îngrijește de cei ai Săi cum nici un părinte pământesc nu se îngrijește de odrasla sa, va priveghea asupra vieții copiilor Săi. Noi deseori cântăm:

*„De ce lacrimi arzătoare?
De ce plâns de-amar și dor?
De ce griji chinuitoare,
Când avem Mântuitor?!
Numai Lui, în rău și'n bine,
Credincios de-l vei urmări,
El cu brațul Său te ține,
Orișice s'ar întâmpla!”*

Acesta chiar și este înțelesul făgăduinței minunate: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dum-

nezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”. Această făgăduință nu afirmă că tot ceea ce suferim este bun; nu că toate lucrurile sunt bune; dar că toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru. Este o foarte mare diferență între lucrurile cari lucrează împreună spre binele nostru și lucrurile cari sunt bune. Se poate ca gustul unei doctorii să o facă a fi greu de luat, dar ea poate să lucreze spre însănătoșirea noastră fizică. Iată pe un bărbat cu o mână care îl doare. Doctorul îi spune că trebuie să i-o taie, căci dacă nu, va muri. El consimte la operație, și cu toate că aceasta îi produce dureri și este dureroasă chiar prin ea însăși, totuși operația lucrează spre binele lui, păstrându-i vieața. Tot la fel și cu multe din cercările noastre. Ele aduc greutate și întristări; și se cere mult har spre a putea ajunge să le suportăm; totuși în tot timpul cât le suferim, să fim absolut siguri că ele „lucrează împreună” spre binele nostru. Având această făgăduință alături de noi, putem găsi mângâiere în mijlocul celor mai întunecoase cercări.

CERCAȚI CA PRIN FOC.

„Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; și curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri ca aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri în neprihănire”. Mal. 3, 2, 3.

Această scriptură ne reprezintă pe Dumnezeu ca veghind asupra copiilor Săi ca cineva care a pus aur și argint în cuptorul de topit spre a arde șgura. El își ține ochii ațintiți asupra lor, sporind căldura până într'atâta cât știe El că este necesar ca toată șgura să fie îndepărtată. Probă urmează după probă, până ce El vede că propriul Său chip a ajuns să fie reflectat pe deplin în acel metal. Astfel Domnul trimete fiecărui creștin experiențele de cari are nevoie, până ce este mistuită orice iubire de lume, împreună cu plăcerile ei. Dacă în inimă este răsvătire, dacă este un spirit de resentiment față de încercări, și avem impresia că Domnul este aspru, sau că El nu Se îngrijește de noi, sau că cercarea trimeasă este nedreaptă, aceasta e spre dauna noastră. Fie că ne îndepărtăm dela Domnul, sau vom avea de trecut prin altă experiență, aceasta va fi tot atât de greu de suportat. Căci, ține minte, lucrarea fiecărui om trebuie să fie cercată prin foc: „Lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia”. 1 Cor. 3, 13.

Probele prin cari trebuie să trecem sunt reale, aprige, și atât de severe cât crede Dumne-

zeu că este necesar și spre binele nostru. Ele vin atât de pe neașteptate, cu atâta putere, încât deseori ele fac să ni se slăbească picioarele și noi ne simțim sdrobiți și înfrânți. Ele sunt asemenea pedepselor despre cari se vorbește în Ebrei, și noi ar trebui să ne socotim deosebit de favorizați de Domnul când ni se îngăduie să ne împărtășim din suferințele Lui. Acestea sunt experiențe prin cari trebuie să trecem, dacă dorim să ajungem a avea adevărate caractere. Intregul plan al lui Dumnezeu este exprimat de Maleahi în aceste cuvinte: „Vor aduce Domnului daruri în neprihănire“.

OFERIREA AJUTORULUI DIVIN.

Când Dumnezeu trimete încercări sau îngăduie ca ele să vină, El este gata să ne ajute să le suportăm. Cu ajutorul Spiritului Sfânt ce poate fi oriunde și e atotputernic, Dumnezeu ajută fiecărui suflet credincios, potrivit nevoii sale. Cercarea trebuie să o suportăm noi, dar ea nu va fi purtată de noi singuri. Ca și cu Daniel în groapa cu lei și cei flămânzi, și lângă noi va fi o putere invizibilă care să ne ajute. Noi putem spune tot atât de bine ca și profetul că Dumnezeu a trimes pe ingerul Său să astupe gura leilor, și ei nu ne-au făcut nici un rău. În mijlocul cuptorului încins era cineva asemenea Fiului omului umblând cu cei trei demnitar; și cuptorul, deși de șapte ori mai încins decât ca de obicei când erau mistuiți criminalii, nu le părli nici un fir din părul capului lor și nici poalele veșmintelor lor nu au fost părlițe. Toate acestea sunt în adevăr lucruri mari și miraculoase; dar Dumnezeu continuu săvârșește minuni spre a scăpa pe copiii Săi, și spre a-i ocroti de vrăjmașul care este hotărît ca ei să nu fie mântuiți.

BUCURIA IN INCERCARI.

Dumnezeu nu trimete niciodată încercări ca să ne facă a fi posomorîți și să ne tot plângem. Ele sunt trimese din iubire și milă. Pentru noi ele trebuie să fie un izvor de bucurie; căci ele sunt o dovadă că Domnul nu ne-a uitat și nu ne-a lepădat. Când Pavel și Sila se găseau în închisoarea dinlăuntru, cu picioarele în butuci, cu spinările însăngerate și sfâșiate, ei cântau imnuri în toitul nopții. Cugetați la aceasta — cântece sub asemenea încercări! Când temnicerul veni la ei după ce Domnul deschisese în mod misterios ușile închisorii, acești oameni erau într-o așa stare spirituală încât să se adreseze păzitorului într'un chip încât el și toată casa lui au crezut și au fost botezați.

Când Mântuitorul se găsea sub încercări și era greu asuprit, El nu răsplăti la fel. „Când a fost chinuit și asuprit, n'a deschis gura deloc ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor o tund: n'a des-

chis gura . . . Domnul a găsit cu cale să-L sdrobească prin suferință“. Isa. 53, 7, 10.

Oricine spune din sinceritate că dorește să cunoască împărtășirea suferințelor lui Hristos nu va murmura și nici nu se va plânge când se găsește sub încercări, ci se va reconsacra Domnului, și cu răbdare va învăța învățăturile pe cari Domnul vrea să i le dea. Strigătul inimii sale va fi: „Învăță-mă, o Doamne, și ajută-mă“. Abraam trebuie să fi suferit nespuse de mult atunci când i se porunci să aducă jertfă pe propriul său fiu drept sacrificiu, însă nu este amintit nici un cuvânt care să indice că Abraam vorbi ceva chiar și soției sale cu privire la sacrificiu. Se poate că el știa că ea nu ar putea suporta încercarea. Trebuia de făcut o călătorie de trei zile până să ajungă la muntele Moria, unde avea să fie oferit sacrificiul. Abraam era un bărbat bătrân. Sara era aproape de sfârșitul zilelor ei; căci după câțiva ani ea muri. Ismael fusese îndepărtat. Ne putem da seama cât de greu trebuie să fi venit lui Abraam să facă ce îi ceruse Dumnezeu, dar în întreaga istorie nu se găsește nici o aluzie cum că el zăbovi sau întârzie în credința și în ascultarea sa. Aceasta este credincioșia care preamărește pe Dumnezeu.

LUCRAREA VOIOASA

„Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întru cât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui“. 1 Petru 4, 12, 13.

Se poate ca încercările cari vin asupra noastră să fie ca de foc, totuși ele trebuie suportate cu bucurie și răbdare. Este un lucru încurajator să știm că noi nu suferim nimic mai mult decât au suferit alții înaintea noastră. Am pierdut oare bunuri, sau oare am văzut cum lucrul mâinilor noastre a pierit ca și roua în fața soarelui de dimineață? Mulți cari au pășit pe această cale înaintea noastră au trecut prin aceeași experiență. Mulți au suferit pierderea tuturor bunurilor materiale din pricina lui Hristos, și totuși au fost fericiți fiindcă au putut să fie socotiți demni de a se împărtăși din suferințele Sale. Trebuie să ținem minte că lucrurile materiale nu sunt prețuite de Domnul așa cum sunt de noi. „Dacă avem hrană și îmbrăcăminte să fim mulțumiți“, este sfatul dat de divinitate. Noi nu ar trebui ca să ne îndreptăm dorințele către lucrurile materiale, ci către lucrurile spirituale.

INCERCARILE DIN PARTEA FRAȚILOR

De multe ori încercările vin din partea fraților noștri, și cu greu suportăm ceva care știm

că este nedrept. Atunci spunem: „O, dacă a-ceasta ar fi venit din partea cuiva din afară, atunci aş fi suportat cu răbdare; dar să vină din partea unui pretins creştin, e mai mult decât pot suporta!” Psalmistul a trecut printr’o experienţă asemănătoare, profetică faţă de cele prin cari avea să treacă Hristos, când zice: „Chiar prietenul meu de aproape, în care îmi puneam încrederea şi care mânca din pâinea mea, ridică şi el călcâiul împotriva mea”. Ps. 41, 9.

În grădina Ghetsemani, când Iuda, conducând gloata furioasă hotărîtă să omoare pe Hristos, se plecă înaintea fostului său Învăţător şi-L salută cu o sărutare, psalmul acesta şi-a găsit o împlinire cum ţie şi mie poate nu ni s’ar ivi. Deci dacă Hristos a suferit aceasta din partea trădătorului, şi S’a purtat îngăduitor faţă de el, oare să nu suportăm noi fără murmur „încercarea de foc” care ar veni din partea unui frate sau o soră a noastră? Aceasta nu poate însemna pentru noi ceva mai mult decât a însemnat pentru Hristos fapta lui Iuda.

Pavel a suferit multe din partea preţinşilor urmaşi ai lui Hristos. Şi unii din cei cari îi produseseeră mari greutăţi au fost tocmai dintre conlucrătorii săi în lucrarea Domnului. Totuşi Pavel scrie: „Să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi *părtaşia suferinţelor Lui*, şi să mă fac asemenea cu moartea Lui”. Filip. 3, 10.

„Fraţii mei”, scria Iacob, „să priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin felurite încercări, ca unii cari ştiţi că încercarea credinţei voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-şi facă desăvârşit lucrarea, pentru ca să fiţi desăvârşiţi, întregi, şi să nu duceţi lipsă de nimic”. Iacob 1, 2—4.

Aceste „felurite ispite” nu sunt ispite spre a săvârşi păcat, dar în genere ele sunt ispite cari sunt greu de suportat. Atunci când ele sunt suportate cu vioaşie, din iubire faţă de Hristos, atunci aceste încercări se vor dovedi a fi o mare binecuvântare. Altfel Iacob nu ar fi zis: „Ferice de cel ce rabdă ispita”; şi nici nu ar fi adăugat: „căci după ce a fost găsit bun,

va primi cununa vieţii, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc”. Iată deci că răsplata este atât de mare, atât de infinită, atât de minunată — o cunună a vieţii, care nu va vesteji niciodată!

Câteodată se poate că ne întristăm din pricină că suntem foarte greu încercaţi, în timp ce alţii cu cari convieţuim par a nu avea încercări. Noi suntem înclinaţi să murmurăm faţă de situaţia noastră când o comparăm cu ceea ce gândim că au alţii. Aceasta este o slăbiciune care ar trebui să dispară. În cursul ultimelor Sale convorbiri pe pământ Isus a arătat de trei ori lui Petru, că dacă îl iubeşte atunci să se îngrijească de hrănirea turmei Sale. Apoi Petru, vorbind despre Ioan, zise lui Hristos: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?” Isus i-a răspuns: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ţi pasă? Tu vino după Mine”. Deci învăţăm de aci că noi nu trebuie să ne frământăm prea mult cu mintea asupra fraţilor noştri, ci să fim noi înşine credincioşi lui Dumnezeu, şi să lăsăm pe Domnul să Se ocupe cu ei. Mântuirea noastră depinde de propria noastră legătură cu Domnul, iar nicicum de felul de vieţuire al altora. Noi trebuie să trăim viaţa creştină așa după cum doreşte Dumnezeu. Dumnezeu va lucra cu alţii potrivit înţelepciunii şi iubirii Sale.

Ziua aceasta înseamnă trecerea unui alt an. Noi trecem o altă piatră kilometrică de pe calea ce duce în împărăţia lui Dumnezeu. În ce situaţie se găseşte sufletul tău, iubite ascultător? Este oare pace între tine şi Mântuitorul tău? Il iubeşti tu cu toată inima ta? Ai devenit un creştin mai bun decât cum ai fost anul trecut? Câţi din cei cari se găsesc acuma aci se leagă a căuta pe Domnul zilnic atât în cămăruţa sa cât şi în jurul altarului familiar, în timpul acestei Săptămâni ce urmează? Toţi cari vor ca în această Săptămână de Rugăciune să se unească în căutarea unei noi consacări, sunt rugaţi să se ridice în picioare. (Urmează imediat o cântare de consacrare).

I. H. Evans.

A se ceti Sâmbătă dimineaţa 2 Decembrie, 1933.

Siguranţa soliei şi triumful final

Temeinicia soliei nu este întemeiată pe cuvânt omenesc, ci pe asigurările şi făgăduinţele revelaţiei divine. Clădind credinţa noastră pe această temelie, putem spune cu încredere deplină, aceleaşi cuvinte ca şi apostolul Petru: „In adevăr, v’am făcut cunoscut puterea şi venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu în-

temeindu-ne pe nişte basme, meşteşugit alcătuite, ci ca unii cari am văzut noi înşine cu ochii noştri mărirea Lui”. 2 Petru 1, 16.

Solia revenirii lui Hristos, împreună cu toate adevărurile cari vorbesc despre acest eveniment, este o solie profetică. Prin profeţii Săi, cu secole mai înainte, Domnul prezise calea is-

toriei omenirii, ridicarea și căderea națiunilor, fenomenele cari se vor vedea pe cer, și stările de lucruri cari se vor găsi în lumea politică, socială, industrială, fizică, și religioasă ca semne ale sfârșitului tuturor lucrurilor și ale revenirii Domnului pe acest pământ.

Profeția schițează în mod clar marea luptă între adevăr și rățacire, asaltul forțelor celui rău în contra lui Dumnezeu și a adevărului Său veșnic, prigonirea dusă contra lui Hristos și urmașilor Săi, ridicarea lui antichrist, crearea chipului său și impunerea semnului său. Și în contradicție cu aceasta, o ultimă mare solie a lui Dumnezeu de avertizare și reformă trebuie să fie dusă în toată lumea, o solie de avertizare față de puterea înșelătoare a lui antichrist, față de erorile și filozofiile meșteșugite ale zilelor din urmă, o vestire a principiilor adevărului și a dreptății așa cum se găsește în legea lui Dumnezeu. Această solie va forma un popor care prin puterea dreptății lui Hristos va păzi poruncile lui Dumnezeu, și astfel va fi pregătit a întâmpina pe Mântuitorul la revenirea Sa.

Ne apropiem cu pași repezi de punctul culminant al istoriei omenirii, lupta finală dintre puterile binelui și răului, dintre dreptate și nelegiuire. Acolo unde acum cincizeci de ani am văzut o dovadă a temeiniciei principiilor noastre, astăzi vedem o sută de dovezi. Temeinicia soliei cât și triumful final al ei sunt asigurate, nu prin împlinirea unei profeții prevestitoare a acestui triumf, ci dintr'un lanț de preziceri profetice; nu printr'un semn special, ci prin multe semne, — toate vestind într'un singur glas venirea lui Hristos și solia care va avea să scoată dintre neamurile pământului un popor pregătit pentru acest mare eveniment. În adevăr, semnele venirii Domnului au devenit atât de multiple încât ele par aproape lucruri obișnuite. Primejdia este ca nu cumva ele să nu aibă nici o influență asupra noastră, după cum s'a întâmplat în zilele dinainte.

Să urmărim pe scurt câteva din marile linii profetice cari arată că am ajuns zilele încheierii istoriei pământului.

DOUASPREZECE MARI PROFEȚII

1. *Chipul cel mare din capitolul al doilea din Daniel.* — Cele patru metale din care era compus acest chip reprezintă patru mari împărății universale cari trebuia să conducă lumea, și anume: capul de aur, Babilonia; pieptul și brațele de argint, Medo-Persia; pântecul și coapsele de aramă, Grecia; picioarele de fier, Roma; partea de jos a picioarelor cu degetele parte de fier și parte de lut, statele ce s'au desfăcut din imperiul roman; Piatra cea Mare desfăcută din munte fără de nici o mână, și care lovi chipul la picioare, împărăția cea

veșnică a Domnului nostru. Astăzi noi trăim în timpul statelor cari s'au desfăcut din imperiul roman, reprezentate prin cele zece împărății în care a fost împărțit imperiul roman de apus, iar evenimentul următor din această profeție este întemeierea împărăției celei veșnice la a doua venire a lui Hristos.

2. *Viziunea din Daniel 7.* — Prin simbolurile din acest capitol sunt reprezentate aceleași patru împărății. — leul reprezintă Babilonia; ursul, Medo-Persia; leopardul cu patru capete, Grecia; fiara cea mare și de temut, Roma; iar cele zece coarne de pe capul ei, cele zece desparțituri în care s'a desfăcut imperiul de Apus. Cornul cel mic deosebit de celelalte, având ochi asemenea ochilor de om și o gură ce vorbea cuvinte mari față de Dumnezeu și prigonirea biserica Sa, era un simbol al Romei papale. Legile lui Dumnezeu cum și poporul lui Dumnezeu trebuia să fie dat în mâinile sale pentru un timp, timpuri, și o jumătate de timp, sau 1260 de ani, începând dela anul 538 d. Hr. până la 1798 d. Hr. Toate acestea s'au împlinit. Evenimentul următor în această profeție este predarea „tuturor împărățiilor cari sunt sub ceruri” sfinților Celui Prea Înalt, după cum este arătat în versetul 27.

3. *Sanctuarul, Daniel 8 și 9.* — În această profeție mult cuprinzătoare ne este prezentată curățirea sanctuarului cu ocazia lucrării judecării. Această lucrare trebuia să înceapă la sfârșitul celor 2.300 zile profetice, sau ani, începând dela 457 in. Hr. când a fost dat ordinul de ridicarea și rezidirea Ierusalimului, și întânzându-se până în toamna anului 1844 d. Hr. În acest an din urmă Hristos își începu lucrarea în Sfânta Sfințelor din Sanctuarul cereșc, lucrarea de cercetare, spre a hotărî cine dintre cei vii și dintre cei morți a profitat de meritele sacrificiului Său dumnezeesc, și s'au pregătit a lua parte cu el în împărăția Sa. Această solemnă lucrare de judecată este acuma în curs. Cu terminarea ei va veni și încheierea timpului de probă și venirea Domnului.

4. *Profeția literală din Daniel 11 și 12.* — Aci este prezentată o clară descriere a unui lung lanț de evenimente politice unite între ele, începând din zilele lui Daniel și până la vremea când Mihail se va ridica să domnească la încheierea timpului de judecată. Evenimentele acestei lungi profeții au ajuns aproape cu toatele la împlinirea lor și acum am ajuns la punctul culminant, care în curând va fi atins și el, când regele din Nord va fi nevoit să-și stabilească sediul conducerii sale între mare și muntele cel slăvit și sfânt. Dar semnalul divin este: „Apoi își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într'ajutor”. Și atunci Hristos Domnul va lua împărăția și va începe domnia Sa sfântă.

5. *Profeția cea mare a Domnului din Matei* 24. — Căderea Ierusalimului în anul 70 d. Hr.; marea strâmtorare care avea să vină asupra bisericii, după cum era arătat în capitolul șapte din Daniel; semnele din ceruri, dovedite prin întunecimea soarelui, 19 Mai 1780, și căderea stelelor, 13 Noembrie 1833, sunt arătate în mod lămurit. Numai un singur eveniment din această profecie, așa după cum este arătată de Matei, mai rămâne a fi împlinit, și anume, arătarea lui Hristos pe norii cerului, venind să secere secerișul pământului.

6. *Cele șapte biserici. Apocalips 1 la 3.* — Aceste șapte biserici cuprind șapte perioade diferite din era creștină. Astăzi noi trăim în perioada bisericii din urmă, și anume, aceea a Laodiceii, sau biserica judecății. Această judecată, după cum am văzut, are loc acuma, și biruitorului Hristos îi dă asigurare că El îi va da un loc pe tronul Său, „după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie“. Răsplata biruinții încurând va fi dată de Domnul Hristos copiilor Săi, ce-L așteaptă.

7. *Cele șapte peceții începând cu Apocalips 6.* — Aceste șapte peceții de asemenea reprezintă șapte perioade diferite, dela prima venire a lui Hristos și până la sfârșitul vremii. Astăzi noi trăim în timpul sigiliului al șaptelea. Semnele venirii Domnului cari trebuiau să fie date în timpul acestei peceții au avut deja loc. Astfel am avut: Marele cutremur din Lisabona, în anul 1755, întunecimea soarelui în 1780 și căderea stelelor în 1833. Astfel noi trăim între evenimentele versetului 13 și 14. Evenimentul apropiat care trebuie să aibă loc este strângerea cerului ca un sul, când cei netemători de Dumnezeu de pe pământ vor striga stâncilor și munților să cadă peste ei spre a-i ascunde de fața Celui care șade pe tron, care vine să dea celor nepocăiți pedeapsa meritată de ei, și să aducă copiilor Săi mântuirea veșnică.

8. *Cele șapte trâmbițe din Apocalips 8 și 9.* Sub sunetul celor șapte trâmbițe este prezentată o serie de evenimente politice care trece prin secolele erei creștine până la venirea Domnului.

9. *Marele balaur roșu din Apocalips.* — Acest balaur este simbolul lui Satana și al puterilor sale pământești prin care lucrează el. La prima venire a lui Isus Satana a căutat să omoare pe acest copil al bisericii, apoi s'a silit ca în cei 1260 de ani de prigoniri să nimicească biserica, care fugi în pustie spre a scăpa de urgia prigonitorilor ei. Prin puterile prigonitoare ale zilelor din urmă, Satana va face războiu contra rămășiții bisericii care păzește poruncile lui Dumnezeu și are mărturia lui Isus. Această rămășiță a bisericii sau biserica din urmă, azi este una cu această mare mișcare.

În diferite țări chiar a și început să apese asupra fraților mâna cea grea a prigonirii. Întărirea lor vine prin meditarea la venirea lui Hristos, despre care această tristă experiență este un semn.

10. *Profeția din Apocalips 15.* — Fiara cu cele două coarne ca și un miel, este simbolul Statelor Unite ale Americii. Mielul este și simbolul lui Hristos, și principiile asemenea celor a lui Hristos, așa cum sunt reprezentate în libertățile civile și religioase pe cari le-a susținut acest popor în decursul anilor, primind înăuntrul hotarelor sale pe cei prigoniiți din orice rasă sau neam, i-a dat un caracter foarte potrivit, simbolului coarnelor de miel. Dar profecía spunea că va veni o schimbare în caracterul acestei cărmuiri. În mijlocul ei se va ridica o mișcare religioasă-politică ce va face ca acest popor să vorbească în chipul unui balaur prin legi de prigonire și asuprire.

Că această profecie se aduce cu grabă la îndeplinire completă, avem dovezi nenumărate. Mișcarea cea puternică ce se face în zilele acestea pentru o legislație religioasă, cum sunt de exemplu legile duminicale introduse în diferite legislaturi, indică schimbarea ce va avea loc în curând, și că peste puțin timp poporul lui Dumnezeu va fi adus în niște strâmtorări grozave din pricina măsurilor opresive cari vor fi luate, mergând până chiar și la confiscarea averii și la amenințarea cu osânda la moarte.

11. *Intreita solie din Apocalips 14.* — În contra intronării eroarei, împotriva fiarei, a chipului fiarei, și a impunerii semnului fiarei, marea întreită solie a lui Dumnezeu din Apocalips 14 va răsuna cu o hotărîre de neclintit. Această solie vestește că ceasul judecății lui Dumnezeu a venit, reprezentat prin începerea lucrării de judecată în anul 1844. Ea îndeamnă pe oameni să se întoarcă dela el personal și dela lucrurile omenești către Creatorul cerului și al pământului, dându-I cinste și onoare. Ea vestește starea de apostazie, și dă o avertizare poporului lui Dumnezeu să ia o poziție alături de poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Această mare reformă a Sabatului, această așezare a sigiliului Sabatului pe frunțile copiilor Săi, este clar descoperită în altă profecie amintită în capitolul al șaptelea din Apocalips.

12. *Restatornicirea puterii papale Apocalips 17.* — Puterii papale i s'a făcut o rană de moarte în anul 1798, când papa Pius VI a fost luat prizonier de către armatele franceze, și când, o mare parte din prestigiul și influența papală de mai înainte a fost nimicită. Această rană a fost făcută și mai adâncă în anul 1870 când s'a luat papei stăpânirile cari le avea în Italia. Dar în cursul anilor din urmă a avut loc

o vădită și repede vindecare a acestei răni. Puterea luminează a papalității a fost restabilită. Prin crearea Statului Vatican papa dela Roma devine din nou un conducător civil în rândul neamurilor de pe pământ. Va veni un timp, și evenimentele arată că ziua aceasta nu va întârzia prea mult, când prestigiul și puterea de mai înainte a Scaunului papal va fi restabilită pe deplin. Despre împărații pământului profetia declară că toți se vor uni cu papalitatea supunându-se stăpânirii ei. Atunci papalitatea, prin cuvintele Scripturii, va zice: „Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguire“!

Dar în timpul acestei judecăți din urmă, în timp ce ziua probării noastre încă mai întârzie, Dumnezeu Se adresează copiilor Săi zicând: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei“! Această chemare merge în toată lumea, și mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pretutindeni, poporul lui Dumnezeu răspunde în mare număr la invitația Sa plină de iubire.

SEMNE SPECIALE ALE REVENIRII DOMNULUI.

În legătură cu aceste douăsprezece mari profecții despre cari am vorbit, unele dintre ele întemeiate pe date profetice, Cuvântul lui Dumnezeu mai amintește încă alte lucruri și stări cari se vor găsi în lume în timpul încheierii tuturor lucrurilor. Acestea ar putea fi enumerate pe scurt astfel:

1. *Semne în cer*, Marcu 13, 24—27. — Despre acestea am vorbit mai înainte.

2. *Semne în domeniul fizic*. Ebrei 1, 10. 12; Luca 21, 25—27. — Prin cutremure, revărsări de ape, foamete, și răcoale puternice, acest bătrân pământ proclamă el însuși venirea Domnului.

3. *Semne în domeniul social*. Luca 17, 26—30. — Zilele din urmă sunt asemănat zilelor lui Noe și Lot, când oamenii era preocupați numai să cumpere și să vândă, cum și de tot felul de alte lucruri, uitând cu totul de Dumnezeu. În adevăr, acesta este un tablou exact al stărilor de astăzi.

4. *Semne în domeniul industrial*. Iacob 5, 1—8. — Ingrămădirea comorilor de cei bogați, jefuirea săracilor, creșterea luptei între capital și muncă pe care o vedem în lumea de astăzi, constituie o împlinire exactă a acestei profecții. Indemnul este: „Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape“.

5. *Semne în domeniul criminalității*. — Capitolul 59 din Isaia prezintă un tablou grafic despre starea lumii cu puțin înainte de venirea a doua oară a lui Hristos. În adevăr, astăzi

se poate spune că „mântuirea s'a întors îndărăt, și fericirea stă departe; căci adevărul a poticnit în cale, și dreptatea nu poate să intre“.

6. *Semne în domeniul educației*. Daniel 12, 4. — Marea creștere a cunoștinței, manifestată prin invențiuni, descoperiri științifice și alte ramuri ale cugetării și străduinței omnești, și în deosebi în studiul descoperirii divine, au fost prezise de Daniel ca trebuind să aibă loc în strânsă legătură cu timpul când Mihael sau Hristos Se va ridica să domnească.

7. *Semne în domeniul mintal*. Ier. 30, 5. 6; Luca 21, 25—27. În zilele imediat dinaintea venirii lui Hristos oamenii vor fi stăpâniți de o mare teamă din pricina stărilor de lucruri din lume și din pricina celor ce le sunt rezervate în viitor. Inimile oamenilor sunt în adevăr cuprinse de teamă „în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ“. Nouă ne este dat privilegiul de a le duce solia speranței și a îmbărbătării care se găsește în a doua venire a lui Hristos.

8. *Semne în lumea politică*. Ioel 3, 9—16. — Războiul și vărsarea de sânge din cursul veacurilor își vor găsi grozavul lor culminant în marele războiu din urmă, după cum este prezis prin profet. Cu cinci milioane de oameni acuma sub arme, cu douăzeci și mai bine de milioane de inși în rezervă pregătiți pentru serviciul militar, și cu o cheltuială de cinci bilioane dolari pe un an pentru echipament militar, neamurile de pe pământ se pregătesc pentru marele și ultimul războiu universal, care va însemna încheierea istoriei omenirii.

9. *Semne în lumea diplomatică*. Isa. 2, 1—9; Tes. 5, 1—3. — Bărbații de stat departe-văzători, publiciști, și diferite asociații și organizații se străduiesc cu toată căldura sufletului lor să înfăptuească pacea lumii. Eforturile lor sunt demne de toată lauda, dar se vor dovedi fără de folos. Chiar acest strigăt de pace și siguranță a fost arătat ca un punct al profecției și este unul din semnele zilelor din urmă când se va sfârși cu totul.

10. *Semne în lumea necredincioșilor*. 2 Petru 3, 3. 4. — În timp ce Dumnezeu își descoperă pe pământ, pe apă și pe cer atât de nenumărate semne ale venirii lui Hristos, mulțimea nepăsătoare ce nu-L cunoaște cum și mulți dintre cei cari Li poartă numele, se vor găsi printre aceia cari acuma strigă: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau dela începutul zidirii!“ În felul acesta ei nu își dau seama de însemnătatea pe care o are pentru ei acest timp.

11. *Semne în lumea religioasă*. 2 Tim. 3, 1—5. — Se va observa o mare apostazie în sânul pretensei biserici a lui Hristos. Oamenii vor fi mai mult iubitori de plăceri decât iubitori de

Dumnezeu, având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Aceasta este una din stările pe cari apostolul Pavel le amintește că se vor găsi între preținșii urmași ai lui Hristos din zilele din urmă.

12. *Semne în lumea evanghelistică.* Matei 24, 14. — Dar în timp ce apostazia caută să se întindă asupra marelui biserici creștine, Dumnezeu are o solie pentru lume. Această solie trebuie să meargă la orice neam, națiune, limbă și popor, așa cum este raportat în capitolul 14 din Apocalips. Această solie își face cu iușeală lucrarea. La terminarea acestei lucrări a ei, când această Evanghelie va fi „propovăduită în toată lumea spre mărturie la toate neamurile“, atunci, afirmă Domnul, va veni sfârșitul.

„NU VA PARASIȚI INCREDEREA“.

Triumful acestei solii este asigurat. El depinde nu de puteri omenești mărginite, ci de majestatea și tăria Dumnezeului infinit. Se poate că ar părea că se zăbovește cu planul dumnezeirii, dar în curând el va fi adus la încheiere. Săgeata lui Dumnezeu pare oamenilor mărginiți că s'ar fi abătut din calea ei, dar în

cele din urmă ea își va atinge ținta precis. În curând biserica luptătoare va deveni biserica biruitoare. „Temelia tare a lui Dumnezeu stă nesguduită, având pecetea aceasta: 'Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui'; și: 'Oricine rostește numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!'“ 2. Tim. 2, 19.

Nouă ni se adresează cuvântul Domnului, care, după ce prezice semnele cari vor avea loc înainte de venirea Sa, îndeamnă serios biserica: „De aceea, și voi fiți gata: căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți“. Mat. 24, 44.

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v'a fost făgăduit. 'Încă puțină, foarte puțină vreme', și, 'Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el'. Noi însă nu suntem din aceia cari dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia cari au credință, pentru mântuirea sufletului“. Ebrei 10, 35—39.

F. M. Wilcox.

A se ceti Sâmbătă după masă 2 Decembrie, 1933.

Mereu mai departe

„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece“. Mat. 24, 35. Domnul a spus că „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor“, chiar înainte de venirea Sa; și acest cuvânt nu poate rămâne neimplinit.

Noi am trecut prin cele mai mari crize financiare ce au fost cândva în întreaga istorie a omenirii. Impreună cu toți ceilalți, și credincioșii noștri au suferit o mare scădere în ce privește veniturile lor; în adevăr mulți au ajuns pe pragul lipsei. De aceea și intrările denomi-națiunii noastre au scăzut foarte mult. Dar cu toate reducerile bugetare, cu toate împotriri-rile și prigonirile, suntem fericiți că din nou putem vorbi credincioșilor noștri cu această ocazie, despre înaintarea soliei advente.

Cu nici o creștere în acordări în cursul acestor însemnați trei ani din urmă, ci mai mult încă, cu cincisprezece reduceri în timp de trei ani, totuși s'a putut ajunge la câștigarea celui mai mare număr de suflete din istoria noastră. Și cu toate că nu ne-a fost cu puțință să răspundem multelor cereri de ajutor ce ni s'au adresat în acest nemaivăzut timp de ocazii, suntem mulțumitori putând spune că în ciuda scăde-

rilor forțelor lucrătoare, am intrat în ținuturi îndepărtare noi, în teritorii cari până aci nu fuseseră atinse de vestitorii soliei advente.

Acum, la începutul adunărilor Săptămânii de Rugăciune din acest an, inimile noastre ar trebui să fie pline de bucurie la gândul că nu mai puțin de optsprezece limbi noi s'au unit nouă în aducerea de rugăciuni și mulțumiri către Dumnezeu, și în mărturisirea puterii acestei solii de a mântui din păcat. Aceasta face un total de 485 limbi în care este vestită solia adventă în lume.

INAINȚARE ÎN EXTREMUL-ORIENT

J. G. Gjording ne povestește despre îndemnul pe care l-a simțit în sufletul său de a avea o convorbire cu Rajahul din Sarawak (Borneo) și a-i cere îngăduința de a începe lucrarea în ținutul Dyaks, din apropierea capitalei. El spune:

„El ne-a dat tot ce am cerut... Eu sunt foarte fericit că am obținut această îngăduință fiindcă aceasta înseamnă că încă o nouă ușă a fost larg deschisă soliei ingerului al treilea; că încă un popor mai mult este în rândul de a primi Evanghelia; încă un alt popor căruia această Evanghelie îi este predicată; și că încă

un alt neam poate fi pus în socoteala împlinirii datoriei noastre”.

Cu privire la înaintarea în altă parte a câmpului său, Indo-China, și anume în Cambodgia unde au început lucrarea fratele și sora F. L. Pickett, predicatorul Gjording spune:

„Acum un an ei au organizat prima lor școală de Sabat; acum au deja tipărită prima carte de cântări; au văzut prima lor pereche adventistă de ziua șaptea unită în căsătorie; au avut primul lor botez; au prima lor pereche ce este în pregătire și e aproape formată spre a începe lucrarea evanghelică; așteaptă aprobarea de a deschide prima lor stație misionară secundară; au prima lor serie de tractate gata pentru a fi distribuite; și au flacăra iubirii celei dintâiu pentru sufletele din Khmers, după cum se numesc locuitorii din Cambodgia. Primul lucru care se va mai înfăptui în Cambodgia este o Comunitate organizată”.

Ca o ilustrare a felului cum înaintează lucrarea lui Dumnezeu în câmpuri noi, în ținuturi neatînse până acum, vreau să amintesc faptul că în Filipine locuitorii dintr'o anumită parte au început să se intereseze de stările actuale din lume, iar un bătrân orb care mai înainte fusese adventist le spuse ce știa și el și-i îndreptă către cea mai apropiată școală de Sabat la o depărtare de vreo 25 km. În felul acesta s'a făcut legătura, și un frate și cele două fiice ale lui i-a învățat adevărul. Ca urmare, au fost botezați douăzecișopt de inși, împreună și cu bătrânul cel orb.

NOUI BIRUINȚE ÎN ASIA DE SUD

Departate în Sudul Asiei, conducătorii noștri au privit cu mult dor în anii trecuți spre munții și văile Assam-ului, cum și la partea nordică dintre India și Burma, dar nu au fost în stare să intre. Acum însă, veteranii noștri, predicatorul L. J. Burgess și cu soția sa, cari stătuseră în India treizecișicinci de ani și cari fuseseră propuși a fi scutiți de serviciu activ, au ales mai bine să rămână mai departe în acest câmp, și au intrat în acel ținut. Ei învață acum o nouă limbă, au început lucrarea și roadele au și început să se vadă. Fratele Burgess a ținut lecturi biblice cu președintele adunării legislative din Assam.

Anul trecut s'a deschis un nou spital la Jalipar, în Bengalul răsăritean cel atât de populat, și el s'a dovedit a fi un mijloc minunat pentru lucrarea misionară. Într'o zi un vizitator a numărat 125 de bolnavi în sala de așteptare, și 30 de mici corăbioare și un vaporas ancorate pe canalul de lângă spital. În timpul unei luni au fost tratate 1.200 de cazuri și pe lista bolnavilor erau înscrise 500 de sate.

Dela ultima noastră Săptămână de Rugăciune a avut loc o hotărâre înaintare în Burma.

S'e raportează multe convertiri acolo unde mai înainte lucrarea mersese greu, și fiind un asemenea interes de a asculta solia cum nu s'a mai văzut niciodată mai înainte în acest câmp. Burma, țara Judson-ului este coaptă pentru seceriș.

PROGRES ÎN AFRICA

Ca o altă ilustrare a felului cum solia trece dincolo de planurile stabilite în lăuntru îngrădirilor bugetului nostru, fratele predicator J. Clifford scrie de pe Coasta de Aur, Africa de Apus:

„În săptămâna trecută când am vizitat una din cele mai mici Comunități de a noastră, aflând despre o mică grupă de păzitori ai Sabatului ce se găsea departe în pădure, m'am dus să-i vizitez. Am aflat acolo că un băiat care fusese odată la școala noastră din Angona făcându-se mare se căsătorise, și părăsind districtul unde se găsea școala, fără ca de atunci să se mai audă nimic despre el, se stabilise în acest mic sătuleț. După ce câțeva vreme păzi singur Sabatul, dela un oarecare timp se alătură lui și alții din sat. Ei au ridicat o mică colibă drept capelă, și neavând alteva nimica decât o Biblie și o carte de cântări, ei au început să țină adunări de Sabat”.

Atât secretarul diviziunii Europei de Sud cât și cel al Diviziunii Europei de Nord vizitând de curând teritoriile lor respective din Africa de Apus, ne istorisesc despre progresul în ce privește căștigarea de suflete din întunecimea păgânismului în aceste ținuturi atât de populate.

Diviziunea africană de Sud a raportat peste 2.000 de botezuri în 1932, cu un total de convertiți în acest câmp (cuprinzând și pe cei din clasele de botez) de 32.000 de inși.

Predicatorul Bozarth, conducătorul Uniunii Africii Centrale, scrie:

„Lucrarea noastră aci în această Uniune merge cu mai mare iuțeală decât putem ține noi pas cu ea”.

Unul dintre misionarii din acest câmp ne spune despre o mie de noi convertiți, și ne cere ajutor pentru instruirea de lucrători băștinași. El zice:

„Mii de suflete cer Evanghelia, și noi trebuie să-i refuzăm. Noi nu ne putem îngriji de ei, și nici nu putem să le venim în ajutor cu evangheliști și învățători cari să le dea pâinea vieții. Cererile de învățători nu încetează de a veni din diferite părți și noi simțim că Spiritul Domnului lucrează în întreg câmpul nostru asupra inimilor oamenilor, făcându-i doriți să cunoască adevărul”.

Tinerii băștinași aparținând Cercului Misionarilor Voluntari au mers în districte noi unde grupe mari de oameni s'au adunat să-i

asculte. Într'un singur district cinci sute de inși au început să se intereseze de solie drept rezultat al eforturilor lor, și numărul acestora crește din ce în ce tot mai mult. Nu e nici o mirare că misionarul scrie:

„Situția aceasta cere o atenție imediată. Eu nu pot să las o lucrare de o asemenea proporție în mâinile tinerilor lucrători Misionari Voluntari“.

Stațiunea misionară centrală din acel câmp are douăzecișisase de școli elementare cu un număr de 2.000 elevi. De asemenea are și o mare lucrare medicală, și în fiecare an se adaugă claselor de botez câte 1.000 de inși noi.

LUCRAREA MISIONARA IN AMERICA DE SUD

În Diviziunea americană de Sud unde numărul membrilor noștri acum este mai mare decât 23.000, lucrarea lui Dumnezeu înaintază repede. Secretarul Comitetului Conlucrării din America latină ne-a lădat pentru lucrarea pe care o facem pentru Indieni din Bolivia și Peru, spunând: „Sunt de aceeași părere ca și episcopul Oldham, că aceasta este una din cele mai active lucrări misionare din toată America latină“.

Conducătorul unei alte misiuni, într'o conferință anuală ținută de curând la Lima, Peru, zise:

„Dintre toate asociațiile misionare cari își desfășoară activitatea în America de Sud, atâta cât știu din fiecare parte a lumii, nu există niciuna care să producă asemenea roade ca acestea pe cari le produc frații noștri Adventiști printre Indieni Aymara în regiunea Lacul Titicaca. Prin lucrarea lor medicală, educativă și evanghelică ei au produs o transformare în viața a mii dintre ei, în timp ce alte mii au fost foarte mult influențate spre mai bine prin aceeași lucrare a lor. Noi felicităm pe frații noștri Adventiști pentru această lucrare a lor plină de succes, dorindu-le binecuvântările lui Dumnezeu, în același timp nădăjduind că o lucrare asemănătoare să poată fi făcută și în alte locuri de pe continent, în mijlocul acestor oameni lipsiți“.

Deși apreciem cum se cuvine asemenea cuvinte de laudă, totuși în inima noastră recunoaștem că printr'o mai mare devoțiune și un mai mare sacrificiu am fi putut face și mai mult.

INAINTARE RODNICA IN AMERICA DE MIJLOC

Unul din rapoartele cele mai minunate în ce privește progresul vine din Diviziunea Americii de Mijloc unde câștigul în numărul de membri este de 3.000 pe an. Numai singură Uniunea Antilelor speră ca în anul acesta să

boteze 1.500. De curând chiar am și primit o mică istorioară din acest câmp. Fratele A. R. Ogden scrie:

„Un bărbat care acum câteva luni amenința pe soția sa că o va omori dacă ar păși să facă botezul și s'ar uni cu Adventiștii de Ziua Șaptea, a început să vină la adunări în fiecare seară și împreună cu alți cincizeci de inși s'a ridicat la chemarea predării depline Domnului. În adevăr, asemenea schimbări nu sunt nimic mai puțin decât lucrarea cea puternică a Spiritului lui Dumnezeu“.

Din alt câmp din America de Mijloc vine această veste de înaintare:

„Un colporteur vându o carte unui negustor. Acesta, comparând cartea cu Biblia, găsi adevărul. Imediat el începu să spună clienților săi despre lumina minunată pe care o găsisse, și puțini ieșeau din prăvălia lui fără ca să fi luat cu ei literatură sau amintirea unei entuziaste explicații a vreunui punct al adevărului. Ca urmare a acestei credincioase lucrări misionare, în anul trecut au fost botezați șaptezecișidouă de persoane. Când i-am vizitat, încă treizeci erau botezați, și mai erau în clasa de botez douăzecișinouă. Acest negustor ne-a arătat o mare cutie plină cu chipuri folosite de acești Indieni la cultul lor mai înainte de a fi primit adevărul. Le-am așezat acestea frumos și le-am fotografiat, și apoi am făcut din aceste chipuri un foc, căci Indieni voiau să le distrugă, fiindcă aflaseră ceva mai bun“.

Și acesta este un câmp atât de protivnic oricărui religii încât toate celelalte societăți misionare s'au retras. Dar cu rizicul vieții lor, toți lucrătorii noștri merg înainte și în acest câmp atât de protivnic. Oamenii se strâng în pădure, unde sub ocrotirea întunecului țin adunări, oficiază botezuri și organizează Comunități.

IN COLTURILE CELE MAI INDEPARTATE ALE CHINEI

Acum treizecișu nouă de ani am pătruns în China, întinsa Chină cu cea mai mare masă de populație ce s'a găsit strânsă cândva într'o singură națiune. În tot cursul acestor ani ne-am străduit să înaintăm, dar numai în anul acesta putem spune cu adevărat că am ajuns să pătrundem în fiecare din provinciile Chinei.

Răspunderea ținuturilor îndepărtate apăsa de sigur asupra acelor doi colportori ai noștri cari merseră să răspândească literatura în ținuturile cele mai nordice ale țării lor. Ei au ajuns la trecătorile păzite de insurgenții mohamedani. Dar aceasta nu a fost o piedică pentru acești soli ai tipăriturilor. Ei și-au vândut caii lor mici de munte și au cumpărat cămile. Traversând ținuturile din interiorul Mongoliei, ei ajunseră în Sinkiang prin partea de Nord, dincolo de trecătorile munților. Acuma lumina a-

devărului strălucește în această atât de îndepărtată regiune a Chinei, la hotarele Turkestanului. În anii trecuți am auzit despre existența unor Comunități rusești în această parte a Turkestanului aparținând Siberiei. Într-o bună zi vom afla că credincioșii noștri Chinezi își strâng mâna cu credincioșii Ruși chiar în inima Asiei.

ÎN ȚARA ÎNCHISĂ A TIBETULUI

Și acum ne vine știrea despre ocazia ce se oferă pentru evanghelizarea unei mari părți din Tibet. Predicatorul C. C. Crisler scrie:

„Nu se știe pe deplin în lumea din afară, ce schimbări mari și inexplicabile au loc cu mare înfăptuire în ținutul Tibetului, ce era ca și zăvorât până acum. Predicatorul J. Effenberg și cu mine, însoțiți de trei dintre evangheliștii noștri chinezi, vizitând în luna Noiembrie a anului trecut Sining, capitala ținutului Chinghai, am putut să botezăm primele roade ale străduințelor a doi evangheliști, și am organizat prima Comunitate Adventistă de Ziua Șaptea din provincia Chinghai. Acești convertiți sunt Chinezi; dar în jurul lor se găsesc mulți, foarte mulți Tibetani. Această provincie Chinghai ocupă o foarte mare parte din vechiul Tibet — un sfert din teritoriul tibetan așa cum era arătat de hărțile de acum cinci ani sau mai vechi. Și acest prim sfert, cu zecile de mii de Tibetani, este provincia cea mai minunată cărmuită din toată China, și ea ne stă deschisă“.

Despre chemarea de a intra în acest ținut, predicatorul Crisler ne scrie:

„Se pare că am intrat într-o eră nouă în ce privește lucrarea noastră misionară din Tibet. Chiar acum, fratele Harold Shultz este în legătură cu un abate tibetan ce este în același timp și judecător peste un district foarte întins. Acest abate, ca conducător printre preoții de acolo (lama), a exercitat o mare influență. El pare a fi aproape cu totul convertit. El a început să țină adunări evanghelistice, predicând zilnic Evanghelia la prietenii lui din apropiere de Labrang, mare centru mănăstiresc în Kansu, dealungul graniței tibetane. El a stăruit pe lângă frații noștri din Lanchow să trimeată misionari; dar, neprimind nici un răspuns, veni el însuși la stațiunea noastră misionară din Lanchow, cerând ajutor spiritual. În cele din urmă fratele Shultz se duse cu el. În drum, ei rămăseră câteva zile la prințul din Choni — unul dintre cei mai cu vază conducători dela hotarele Tibetului. Doctorul Rock, dela Societatea națională de geografie a scris câteva lungi articole despre prințul din Choni, despre domeniile lui întinse cât și despre supușii săi.

Acest prinț s'a purtat foarte nobil cu noi, ne-a oferit loc și clădiri pentru aceia pe cari i-am trimis acolo ca învățători pentru locuitorii țării sale. Abatele, care stă în relații foarte

bune cu prințul, i-a explicat câteva din marile învățături ale Sfințelor Scripturi, cuprinzând și adevărurile prețioase cari ne caracterizează pe noi ca popor. Se pare că Domnul deschide în mod deosebit ușile înaintea noastră dealungul acestor granițe, spre a lucra printre Tibetani.

„Fratele Shultz se găsește într-o localitate situată cam la 230 km de Kumbun, ceea ce înseamnă o călătorie de vreo săptămână peste munți; și apelurile sale pe cari el le trimete prin radio cu ajutorul unui post transmisor portabil pe care îl poartă mereu cu sine, sunt din cele mai mișcătoare; este evident că Domnul a pregătit deja inimile tibetanilor, cari acum au primitori și dispuși să asculte cu plăcere adevărurile Evangheliei. Noi am fost nevoiți să recunoaștem că Domnul în îndurarea Sa plină de iubire a pregătit calea pe o întindere mult mai mare decât am fi putut spera noi; și acum ne găsim față în față cu o răspundere din cele mai solemne de a intra prin ușile larg deschise pentru noi“.

PROVIDENȚE MINUNATE ÎN ÎNSULELE MARILOR DE SUD.

În insulele mărilor din Sud a început o mișcare de reînnoire. Dintre cele optsprezece grupe de insule din aceste mări din Sud, Adventiștii de Ziua Șaptea lucrează în patrusprezece, Tanna, din Nouile Hebride, renumită prin istorisirile misionarului pionier John G. Paton, cerând „Misiunea Sabatului“, a primit satisfacție căci s'a început și acolo lucrarea. Misionarii scrie:

„Lucrarea se întinde cu mult mai puternic decât putem ține noi pas cu ea“.

În insulele Solomon, lucrătorii vorbesc despre mergerea din loc în loc inaugurând noi Comunități clădite. Un funcționar guvernamental din Noua Guinee a fost atât de impresionat de lucrarea noastră încât a venit la președintele nostru și l-a rugat stăruitor să înceapă lucrarea într-un teritoriu nou locuit de 5.000 de oameni primitivi, unde nu există nici o societate misionară.

Se poate că cele mai minunate rapoarte despre progres sunt cele ce ne vin din grupa de insule Sfântul Matei, care este o parte din teritoriul Noului Guinee ce se găsește sub mandat englez. Acolo, pe insulele Massau fiecare ins din din cei 2.000 de locuitori au primit pe Hristos, și viețile lor s'au schimbat într'un chip uimitor. Oamenii au lepădat fumatul și obiceiul de a mesteca nucă de betel, au vândut sau au omorât toți porcii, au părăsit obiceiurile lor imorale, și se închină lui Dumnezeu în sinceritate și adevăr. Ei au renunțat la toate celelalte femei afară de prima lor soție. Unul dintre funcționarii guvernamentali spuse:

„Sunt înmărmurit de cele ce am văzut. Nu

pot să-mi dau seama cum de s'a putut înfăptui o asemenea schimbare. Oamenii s'au prins de credința dvs. cu un zel atât de aprins cum nu poate fi descris, ci pentru a-ți da seama de ei trebuie să îi vezi. Niciodată mai înainte eu nu am văzut, nu am cefit sau să fi auzit despre o asemenea mișcare. Ce ați făcut oamenilor acestora? Ei s'au schimbat. Ei pare că trăesc acum pentru un ideal pe care eu nu-l pot înțelege. Când pleasem ca să-i vizitez, luasem cu mine o cutie de tutun spre a le împărți, dar a trebuit să mă întorc cu ea nedeschisă. Nicieri în acel loc nu am văzut oameni mestecând nucă de betel. Eu mă minunez, și spun că această este o adevărată minune“.

Da fraților și surorilor, aceasta este o minune a harului lui Dumnezeu la fel cu cele cari

se întâmplă în toată lumea astăzi sub influența soliei lui Dumnezeu pentru ceasul acesta. După cum a zis fratele W. A. Spicer:

„Nu trebuie să uităm că o asemenea lucrare ca aceea care a avut loc în Massau nu se găsește raportată niciodată mai înainte în istoria misiunilor — două mii de sălbateci să se întoarcă la Dumnezeu și să-și schimbe vieța într'un răstimp doar de un an“.

Dumnezeu să binecuvinteze pe misionarii noștri din toată lumea, și fie ca El să ne dea nouă celor cari trăim în țări mai favorizate, spre a sprijini această măreață mișcare, spiritul economic și de sacrificiu ca această binecuvântată lucrare să nu fie împiedicată.

M. E. Kern.

A se citi Duminică 3 Decembrie, 1933.

Lucrarea medicală -- locul ei în lucrarea noastră evanghelică

Noi folosim termenul de „misiune medicală“ spre a fixa principiile și activitatea reprezentată de Departamentul medical al Conferinței Generale și răspândite de noi în întreaga lume. Deși termenul nu este atât de potrivit spre a exprima tot ceea ce voim să spunem atunci când vorbim despre lucrarea medicală misionară, totuși el este cel mai bun pe care l-am găsit.

PRINCIPIILE NOASTRE SANITARE.

Principiile de sănătate pentru corp, minte și suflet, pe cari se întemeiază lucrarea noastră medicală, sunt date de Dumnezeu spre marele bine al omului. Aceia cari le primesc și pun în practică ajung să obțină binecuvântări cu mult mai numeroase și mai mari decât ar putea fi exprimate prin cuvinte. Binele ce rezultă din ele în măsura cea mai deplină poate fi cunoscut numai prin experiență personală.

De sigur, aceste principii sanitare cuprind tot ce se referă la corp și suflet. Ele aprobă și primesc cu plăcere folosirea și păzirea a tot ce natura a pus la dispoziție și cere pentru atingerea sănătății și binelui său. Pe de altă parte ele desaproabă și interzice facerea vreunui lucru care ar dăuna corpului, sufletului, ori ar slăbi activitatea lor. A cunoaște și a împlini aceste orânduiri bune și aceste interziceri înseamnă a face tot ce este spre binele nostru fizic și mintal.

Efectele unor anumite lucruri asupra corpului omenesc sunt absolut dăunătoare și ruinătoare. Băuturile alcoolice, tutunul, opiumul și anumite narcotice și stimulente fac parte din

această clasă. Principiile noastre sanitare opresc în mod absolut folosirea lor. Unele lucruri cari se folosesc drept alimentație sunt necurate, altele nu au cantitatea suficientă de elemente nutritive, iar altele sunt foarte greu de mistuit. Principiile noastre sanitare nu aprobă folosirea acestora.

Se poate ca în felul nostru de traiu să ne comportăm contrar principiilor sănătății, mâncând iute, nemestecând suficient, îndopându-ne, sau nemâncând îndeajuns din alimentele nutritive, lipsindu-ne de somn și odihnă, nefăcând exerciții sau lucrând prea mult, șezând strâmb, îmbrăcându-ne nepotrivit, neglijând aerisirea, curățenia, și așa mai departe. Ingrijirea de sănătate în toate privințele ne va feri de nespuse daune față de corp și minte.

Față de lucrurile pe cari nu ar trebui să le facem și de obiceiurile pe cari să nu ni le însușim, găsim diferite îndrumări și orânduiri cari ne sunt date spre binele nostru cel mai mare, și de nevoie pentru sănătatea și vigoarea corpului. Impezimea minții și a unei activități rodnice. În această clasă pot fi menționate: folosirea alimentelor cari să conțină valoarea nutritivă necesară și cari să fie pregătite cum trebuie; alimente ușor de mistuit; cumpătarea în mâncare și băutură, împreună cu mestecarea regulată și deplină; buna aerisire, îndeosebi în camerele de locuit și de dormit; cât mai multe exerciții fizice; odihnă destulă, cu somn suficient; și făcând orice lucru ce ar fi necesar menținerii corpului viu, în vigoare și bun pentru muncă.

Aceste principii sanitare se referă și la tratamentul bolnavului și la bolile corpului. Ele

dau avertizarea ca nu cumva pentru vindecarea bolii să se introducă oarecari otrăvuri. Ele îndeamnă la folosirea mijloacelor naturii ca măsuri pentru restabilirea sănătății bolnavului.

Noi facem această lucrare medicală misionară, pentru a ajuta semenilor noștri să cunoască aceste principii, și de asemenea spre a le folosi pe deplin în tratarea bolnavilor și suferinților.

INSTITUȚIILE SANITARE INTEMEIATE

În prezent noi facem lucrare medicală și chirurgicală în mai mult de o sută de sanatorii, spitale, dispensare și săli de tratament. Aceste instituții sunt risipite în toate părțile lumii — în America de Nord și Sud, în Europa, Asia, Africa și în diferite grupe de insule din Atlantic și Pacific.

Instituțiile acestei lucrări au luat proporții foarte mari. Astfel avem un număr de sanatorii mari, bine întreținute și înzestrate cu instrumentele și aparatele cele mai moderne. În aceste instituții sunt folosiți aproape patru sute de lucrători: doctori, îngrijitori, tehnicieni, și alții. Aproape zece milioane de dolari sunt investiți în terenurile și clădirile necesare. Vreo patru sute de mii de inși sunt îngrijiți anual în aceste case de sănătate.

În afară de aceste activități cari se mărginesc absolut numai la lucrarea medicală, noi facem și o puternică propagandă în favoarea cumpărării și a reformei sanitare. Această propagandă constă în a ține conferințe despre reforma sanitară și cumpărare, înființarea de școli pentru inițierea în darea primului ajutor, folosirea mijloacelor naturii, îngrijirea acasă a bolnavului, și în punerea în practică a acestor principii necesare sănătății, tăriei și puterii fizice și mintale. Aproape 12.000 de certificate au fost eliberate membrilor acestor clase de igienă casnică și de îngrijirea bolnavului. În prezent mai mult de o mie de inși pe an sunt în felul acesta pregătiți pentru o mai bună îngrijire de sănătatea familiei și pentru a face servicii misionare semenilor lor.

Pentru formarea de medici cari să contribuie la întinderea și conducerea acestor lucrări medicale noi avem Facultatea de medici evangheliști din California de Sud. Numărul elevilor, socotiți toți din cei cinci ani, este de 575, tineri și tinere. Acești elevi sunt veniți aproape din toate țările principale din lume.

Pe lângă pregătirea de medici, în fiecare an, un mare număr de îngrijitori și îngrijitoare de bolnavi absolvă cursurile școlii noastre speciale pentru acest scop.

Pentru a pune la dispoziție alimente sănătoase noi avem fabrici alimentare în diferite țări. De asemenea avem magazine cu alimente sănătoase cum și restaurante igienice. Mii de

oameni cumpără aceste alimente și frecventează aceste restaurante. Valoarea alimentelor vândute în fiecare an se ridică la mai mult de două milioane de dolari. Numai în această ramură a lucrării își găsește o continuă ocupație sute dintre credincioșii noștri.

Dar în afară de această activitate în instituțiile și organizațiile noastre, sunt pe puțin patru sute dintre medicii noștri cari fac lucrare medicală particulară. De asemenea sunt sute dintre îngrijitorii și îngrijitoarele de bolnavi ce servesc în afară. Acești medici și îngrijitori pricepuți și destoinici ajută în mare parte la înaintarea lucrării noastre medicale.

SPRE A ÎNVAȚA ȘI TAMADUI

Se poate însă ca unii din poporul nostru să-și pună întrebarea în mintea lor dacă toată această risipă de timp și bani și această osteneală pentru binele fizic și mintal al oamenilor ar fi necesare pentru desăvârșirea proclamații marelui noastre solii în lume. Răspunsul la această întrebare este că noi credem că acest fel de lucrare — care este o lucrare de ajutoarea nevoilor oamenilor din punct de vedere fizic și moral — este o parte esențială a Evangheliei, a cărei țintă este de a desăvârși refacerea neamului omenesc până la starea aceea minunată din punct de vedere fizic, mintal și moral în care s'a găsit omul mai înainte de a fi păcătuț, aducând astfel ruina pe care o vedem la fiecare pas.

Despre misiunea Sa, Isus spune: „Fiul omului a venit să caute și să mântuească ce era pierdut”. Luca 19, 10. Omul era pierdut din punct de vedere fizic și mintal tot atât de complet cât și din punct de vedere moral. La începutul lucrării Sale aci printre oameni Isus cete în plină adunare următoarea profeție despre Sine:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M'a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M'a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de războiu slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor năpăstuți, și să vestesc anul de îndurare al Domnului”. Luca 4, 18, 19. Despre profeția aceasta El declară: „Astăzi s'au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe cari le-ați auzit”. Vers. 21.

Felul cum Și-a împlinit Mântuitorul această precizare despre lucrarea Sa poate fi bine arătat în următoarele cuvinte din Faptele Apostolilor: „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El”, Fapte 10, 38.

Această minunată lucrare a iubirii, dragos-

tei și binecuvântării este amintită mai pe larg și mai deplin în evangheli:

„Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia împărăției, și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod. I s'a dus vestea în toată Siria; și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boale și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei slăbănogi; și El îi vindeca“. Mat. 4, 23. 24.

În acest raport despre lucrarea Mântuitorului avem o descoperire a marelui Sale iubiri și îndurări față de obidiții și îndurerății din jurul Său. De asemenea ni se descoperă grija Lui cea mare pentru binele fizic al omenirii. Oamenii erau bolnavi, corpurile lor erau pline de boli; mințile lor erau turburi, neechilibrate. Mântuitorul făcu pentru ei lucrarea pentru care venise; El tămădui bolile fizice și mintale, izgoni spiritele diavolești, făcu pe cei infirmi pe deplin sănătoși.

„El veni să înlăture povara bolii, ruinii și păcatului. Misiunea Sa era de a aduce oamenilor refacerea completă; El veni să le dea sănătate, pace și desăvârșire de caracter“.

„În timpul lucrării Sale, Isus își consacra mai mult timp vindecării bolnavilor decât predicării... Pe unde trecea El, cei cari avuseseră parte de îndurarea Sa se bucurau în sănătate, încercându-și puterile regăsite. Mulțimi de oameni se strângeau în jurul lor spre a auzi chiar de pe buzele lor lucrurile pe cari le săvârșise Domnul. Glasul Său fusese primul sunet pe care mulți îl auziseră vreodată, numele Său primul cuvânt pe care ei îl rostiseră cândva, fața Sa prima figură pe care o priviseră vreodată. De ce atunci să nu iubească pe Isus și să nu-L preamărească? — „Pe urmele Marelui Medic“, pp. 17. 19. 20.

Când Mântuitorul trimese pe cei doisprezece ucenici aleși de El spre a duce mai departe lucrarea Evangheliei, El zise: „Și pe drum, propovăduiți, și ziceți: „Impărăția cerurilor este aproape! Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați“. Mat. 10, 7. 8.

Ce mare însărcinare! Ce lucrare uimitoare, și ce mare parte din ea avea să se ocupe cu corpurile și mințile oamenilor! Ea era exact aceeași lucrare ca și cea pe care o făcuse Isus însuși față de cei năpăstuiți ce-i întâlnea ori pe unde ar fi trecut.

CONTINUAREA LUCRĂRII ÎNCEPUTĂ DE ISUS

„Hristos nu Se mai găsește în persoană în această lume, spre a merge prin metropolele, orașele și satele noastre ca să vindece pe bolnavi; dar El ne-a însărcinat pe noi să conti-

nuăm lucrarea medico-misionară începută de El. În această lucrare ar trebui să facem tot ce putem mai bine“. — „Mărturie“, Vol. IX, p. 168.

„Planul dumnezeirii este ca și noi să lucrăm după cum au lucrat și ucenicii. Tămăduirea fizică este legată de însărcinarea Evangheliei. În lucrarea de evanghelizare nu ar trebui niciodată să se separe lucrarea de învățătură de lucrarea de vindecare“. — „Pe urmele Marelui Medic“, p. 141.

Îndrumări de felul acesta am primit în mare număr, lucrul ce ne-a determinat să facem din lucrarea medicală o parte însemnată a învățăturii și lucrării noastre. Îndrumarea dată de Spiritul profeției a condus pe pionierii noștri la înființarea de sanatorii în 1866.

„Când chestiunea reformei sanitare ne-a fost adusă la cunoștință pentru prima dată“, spune sora White, „lumina ce mi s'a arătat era cuprinsă în acest verset din Scriptură: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M'a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M'a trimis să vindec pe cei cu inimă zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea“. Isa. 61, 1.

„Mi s'a arătat că însuși poporul nostru, aceia cari afirmă că cred adevărul prezent, ar trebui să facă lucrarea aceasta... Am primit îndrumarea clară de a avea un sanatoriu, o instituție de sănătate, care trebuia să fie întemeiată între noi. Prin mijloacele acestea voia Dumnezeu să aducă pe poporul Său la dreapta înțelegere în ce privește reforma sanitară. De asemenea acestea aveau să fie mijloace prin cari să ajungem la aceia de altă credință decât a noastră. Noi trebuia să avem o instituție în care bolnavii puteau fi scăpați de suferință, și aceasta fără doctorii chimice. Dumnezeu afirma că El însuși va merge înaintea poporului Său în această lucrare“. — „Sfaturi pentru sănătate“, pp. 530—531.

Să luăm aminte la această ultimă propoziție: „Dumnezeu afirma că El însuși va merge înaintea poporului Său în această lucrare“. Și în adevăr El Și-a ținut făgăduința. Prima noastră instituție medicală a fost ridicată în Battle Creek (citește Batl Creek) în toamna anului 1866. El a fost numit *The Health Institute* (Institutul de sănătate). Suma plătită pentru terenul cel vast, clădiri și toate cele necesare instituției a fost de 24.000 dolari. Când și-a început activitatea personalul era compus din doi doctori și patru sprezece îngrijitori de bolnavi și ajutori. Scriitorul acestor rânduri a fost tratat în această instituție în anul 1876. Ea era cunoscută tot sub numele de Health Institute, și era tot un mic institut.

Metodele de tratarea bolii nu erau pe placul oamenilor, și profesiunea de medic era antipatică, astfel că instituția a avut de dus o luptă

grea. Progresul a fost mic. Dar Domnul era cu noi și principiile au triumfat. Această lucrare al cărei început a fost atât de mic, a ajuns la mărimea pe care o vedem astăzi, un sistem de sanatorii ce înconjoară lumea, o armată de lucrători risipită pretutindeni, o duzină sau mai multe jurnale medicale, și o mare cantitate de literatură sanitară în genere, cum și o lucrare de reformă care se face simțită între toți oamenii. Astăzi, bărbați și femei din aproape fiecare țară sunt scăpați de boală și dureri fizice prin activitățile pline de consacrare ale misiunii medicale.

MISIUNEA MEDICALA DE ORIGINA DIVINA

Misiunea medicală, într-o formă sau alta, a tinut pas cu progresul și dezvoltarea lucrării noastre denominaționale încă din primele ei începuturi. Creșterea ei a fost paralel cu aceea a altor ramuri ale lucrării. În unele cazuri ea a fost antimergătorul altor ramuri, servind în a distruge prejudiciile și a deschide calea pentru alți factori ai soliei noastre.

Ar fi bine să ne reamintim că această misiune medicală este de origină divină. Noi cetim: „Adevărata lucrare medicală misionară este de origină divină. Ea nu a fost concepută de cineva de pe pământ. . . . Lucrarea medico-misionară este de origină divină, și are de îndeplinit o misiune măreață. În toate activitățile sale ea trebuie să fie în conformitate cu lucrarea lui Hristos”. — „*Lucrarea medicală*”, p. 24.

De asemenea ar fi bine să nu pierdem din minte ființele acestei lucrări medicale. Ne este spus: „Reforma sanitară este una din ramurile marelui lucrări ce are de scop pregătirea unui popor pentru venirea Domnului. Ea este atât de strâns legată de solia îngerului al treilea ca și mâna de corp. . . . Pentru lămurirea legilor naturale, și îndemnarea la ascultare de ele, este o

lucrare ce însoțește solia îngerului al treilea”. — „*Cumpătarea creștină*”, p. 9.

Dacă întreabă cineva de ce noi, ca o grupare religioasă, dăm o mare atenție la ceea ce pare în mare parte ca o lucrare materială, să-l facem să înțeleagă cum că între fizic, minte și spirit este o legătură foarte strânsă. Această legătură are o parte de mare importanță în dezvoltarea caracterului și a vieții de creștin. Ultima solie a lui Dumnezeu către lume este în mod distinct o solie de reformă și ea se aplică întregii noastre ființe.

Trebue bine înțeles că lucrarea medicală țintește mult mai departe decât de a veni în ajutorul nevoilor fizice ale bărbaților și femeilor, cutoatecă și aceasta este o lucrare foarte mare și binecuvântată. Următoarele rânduri scoase din Spiritul profeției așează această fază a lucrării noastre în adevărata ei lumină și pe un nivel înalt:

„În providența lui Dumnezeu este orânduit ca multor bolnavi să li să dea ocazia ca pentru un oarecare timp să se despartă de tovarășiiile și situațiile dăunătoare, și să șadă în instituții unde pot primi tratamente tămăduitoare și îndrumări înțelepte din partea îngrijitorilor și medicilor creștini. Intemeierea de sanatorii este o orânduire providențială, prin cari să ajungem la toți oamenii, făcându-le cunoscut adevărul pentru acest timp. — „*Sfaturi pentru sănătate*”, p. 470.

„Lucrarea medico-misionară este lucrarea lui Dumnezeu și poartă semnătura Sa. . . . Lucrarea Evangheliei este o organizație pentru vestirea adevărului la cei bolnavi cât și la cei sănătoși. Ea unește lucrarea medicală misionară cu predicarea Cuvântului. Prin acești agenți uniți, sunt date ocazii pentru răspândirea luminii și pentru prezentarea Evangheliei la toate societățile”. — „*Mărturiu*”, Vol. VI, pp. 300, 301. A. G. Daniells

A se ceti Miercuri 6 Decembrie, 1933.

Mântuirea și formarea tineretului nostru

Când Dumnezeu, prin Moise, încercă să obțină din partea lui Faraon învoirea de bună voie de a lăsa pe Izrail să părăsească Egiptul, împăratul în cele din urmă consimți la aceasta sub condiția ca numai anumiți membri din familie să meargă. El zise ca femeile și copiii să rămână pe loc. Șiretul împărat știa destul de bine că dacă ar izbuti să rețină pe careva dintre membrii familiei, întregul plan al lui Dumnezeu ar da greș. Dar răspunsul lui Moise a fost fără teamă și fără ascunziș. El zise: „Vom

merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și fiicele noastre, cu oile și boii noștri; căci avem să ținem o sărbătoare în cinstea Domnului”. Exod 10, 9.

În aceste zile din urmă, când Izrailul spiritual se pregătește să părăsească pământul blestemat prin păcat spre a se îndrepta către un cămin din Canaanul ceresc, aceeași hotărâre ar trebui să caracterizeze pe poporul lui Dumnezeu. Ținta lor continuă și nestrămutată ar trebui să fie de a lua cu ei în împărăție pe toți cei

iubiți ai lor, dacă este cu puțință, dar mai ales pe copiii lor.

STRANGEREA COPIILOR

Când profetul Ioel îndeamnă la o sunare din trâmbiță și la darea unui semnal de alarmă spre a avertiza biserica asupra faptului că ziua Domnului este foarte aproape, el dă și îndemnul solemn: „Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, *strângeți copiii*, și chiar pruncii dela țâță! Să iasă mirele din camera lui, și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n'o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: „Unde este Dumnezeuul lor“? Ioel 2, 16. 17.

În felul acesta ne este arătat lămurit că Dumnezeu așteaptă ca noi să depunem un viu interes în sfortarea de a strânge copiii, și să fim siguri că familiile noastre nu sunt o pată sau o rușine pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Maleahi, profetul, afirmă că în timpul predicării marelui solii de pregătire, chiar cu puțin înainte de revenirea Domnului nostru, inimile părinților vor fi întoarse către copii, și inimile copiilor către părinții lor. Se va simți o sarcină pentru mântuirea tuturor celor pierduți, dar în deosebi pentru cei din propriile noastre căminuri. Astfel adevărata religie schimbă legăturile familiare și conduce pe părinți să înțeleagă faptul că răspunderea lor de căpetenie este mântuirea casei lor.

Pavel avertizează că zilele din urmă vor fi zile primejdioase (1 Tim. 4, 1) și aceasta mai mult pentru copiii și tinerii acestei generații decât pentru persoanele în vârstă. Diavolul a întins mii de lațuri pentru picioarele imprudente ale copiilor și tinerilor noștri. El a făcut din invențiunile moderne ale vechiului acestuia instrumente cu cari să ducă pe tineri la păcătuire.

Când oare în trecut a fost înfățișat tinerilor viciul și crima în tablouri atât de minunate cum se face astăzi cu ajutorul cinematografului? Când oare înainte a mai existat un asemenea potop de literatură ieftină și fără valoare, pregătită ea să atragă ochiul și să nască interesul din partea tineretului? Când oare a fost darul muzicii atât de pervertit și lumea atât de plină cu melodii atât de fără rost ca cele de jazz? Când oare mai înainte cântecele și șgomotele din mii de localuri de petrecere au fost lansate în aer și redade în căminurile noastre cum se face astăzi prin radio? Când oare în trecut a fost Dumnezeu atât de fățiș și fără jenă tăgăduit și defăimat cum se face acuma în unele din cărțile de școală din câte unele locuri, cum și de pe unele tribune? Când oare principiile mo-

rale au fost atât de complet năruite, iar viciul ridicat la rangul virtuții? Când au mai fost tinerii martori ai durerosului spectacol al distrugerii familiei, cu tribunale silite să lucreze peste cap spre a face față multiplelor cereri de despărțire? Când? *Niciodată*. Aceste lucruri sunt îndeosebi ale zilelor noastre, și constituie o puternică amenințare a pașilor nesiguri ai tineretului. De aceste primejdii dorește Dumnezeu să ferească pe tinerii noștri, dar pentru a înfăptui aceasta El are nevoie de conlucrarea noastră.

Răspunderea de căpetenie în ce privește mântuirea tineretului din mijlocul nostru stă asupra părinților, iar în al doilea rând stă asupra Comunității. Cu privire la această răspundere, Dumnezeu a spus:

„Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi“. Isa. 54, 13. „Și poruncile acestea, pe cari ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula“. Deut. 6, 6. 7.

Iar Spiritul profeției ne dă sfatul: „Fiecare copil ce se naște în cămin este o încredințare sacră. Dumnezeu spune părinților: „Luați acest copil și creșteți-l pentru Mine, ca el să fie o cinste pentru numele Meu și un canal prin care să curgă în lume binecuvântările Mele“. „*Sfaturi către învățători*“, p. 145.

„Dar cum pot să-mi mântuiesc copiii? Cum pot să-i fac să se intereseze de Dumnezeu și de cele ale credinței“? ar putea întreba careva.

„Influența cea mai puternică pentru atingerea acestui scop este exemplul unui cămin creștin“, răspundem noi.

În zilele lui Ezechiel Domnul trimise pe profetul Isaia la el cu această solie: „Rânduiește ce ai de rânduit casei tale“. 2 Impărați 20, 1. Noi credem că același sfat este de neapărată nevoie astăzi în mii de căminuri așa numite creștine.

SANCTUARUL FAMILIEI

Adevărata credință schimbă lucrurile, și acolo unde ea dăinuiește căminul devine un sanctuar în loc de a fi un simplu loc de mâncare și dormit. Creștinismul nu constă doar într'o simplă arătare pe dinafară, ci într'o viață schimbată — o viață care să fi fost indulcită și înobilată prin puternica influență a iubirii lui Dumnezeu revărsată în suflet. Nimeni nu poate de pildă, să ia un aer de mare eucernie în Sabat, să facă rugăciuni lungi și mărturisiri pompoase în adunare, iar apoi să fie certăreț și nepoliticos în tot restul săptămânii, și să mai spered să influențeze familia sa cu frumusețea credinței sale. Cum este căminul vostru? Ce văd copiii tăi în viața din familie?

Acum câțva timp am fost dus la o persoană pe care nu o cunoscusem, de către un prieten al meu, care zise: „Acesta este unul din acei *Advențiști de Ziua Șaptea*“. De atunci încoace m'am gândit de multe ori la această introducere, și mi-am zis: „Aș dori ca noi toți să fim în adevăr *Advențiști de Ziua Șaptea*“. Dacă noi cu toții am trăi zilnic ca unii cari așteptăm apropiata revenire al Domnului nostru, atunci cu siguranță că în multe căminuri s'ar petrece o schimbare.

Una dintre stările de lucruri cari fac zilele din urmă a fi primejdioase este faptul că oamenii au o formă de evlavie dar nu îngăduie puterii lui Dumnezeu să lucreze asupra vieților lor. „Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Il tăgăduesc“. Titu 1, 16.

Tați și mame, repetăm: Ce văd copiii voștri în căminul vostru? Voi, părinților, sunteți în raporturi bune cu fiecare dintre ei?

Aud ei rostindu-se între voi numai cuvinte blânde și frumoase? Altarul vostru familiar a început să se reclădească, și în cămin aud copiii voștri cuvintele rugăciunii, cântecul imnurilor Sionului, și cetirea Cuvântului lui Dumnezeu? Sau oare ei aud schimbându-se între voi doar cuvinte de hărțuială, ceartă, critică și ură? Taților, luați voi seama la îndemnul: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele, și nu țineți necaz pe ele“. Col. 3, 19. Mamelor, ați urmat voi îndrumarea dată de Dumnezeu de a vă iubi soții și a fi supuse lor? Titu 2, 4, 5. „Ce au văzut ei în casa ta“?

Și să mai întrebăm încă: Părinți, sunteți voi în bune relații cu copiii voștri: Lucrul acesta este de absolută necesitate dacă vreți să-i îndrumați în așa fel încât să fie de cinste lui Dumnezeu și credinței părinților lor. Datoria fiecărui părinte este ca să ajungă a fi în legăturile cele mai strânse cu copiii săi. Mulți tați și mame au trăit atât de retrași de copiii lor încât în realitate ei rămân ca și niște străini față de ei în tot cursul vieții. Noi trebuie să ne silim a deveni tovarăși ai copiilor noștri. Căminul ar trebui să fie făcut a fi pentru ei cel mai atrăgător loc de pe pământ. Ajungându-se la aceasta, din partea lor nu se va mai arăta o așa mare dorință să caute aiurea tovarășii inoelnice și plăceri lumești. Noi trebuie să ne luăm timp să ne jucăm cu ei, să lucrăm cu ei, și să le ajutăm la rezolvarea problemelor ce-i interesează. Trebuie să fim bine dispuși față de prietenii lor, și să-i primim cu plăcere în casa noastră.

De asemenea trebuie să dăm la o parte spiritul de continuă cicăleală a copiilor noștri, amintindu-ne mereu că și noi am fost odată copii. Nu putem pretinde din partea lor să se poarte în toate privințele la fel cu oamenii mari, și de aceea ar trebui să manifestăm mai multă răb-

oare și iubire față de greșelile și micile lor ne-bunii. Atunci când fac ceva bine trebuie lăudați; și când au căzut în vreo greșală trebuie îndrumați cu iubire pe calea binelui. Dacă din când în când trebuie dată și vreo pedeapsă, și câteodată trebuie și aceasta, ea niciodată să nu fie dată cu mânie sau cu ceartă, ci după ce te-ai rugat cu și pentru cel vinovat. Marele apostol Pavel spune: „Și voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri, ci crește-ți, în mustrarea și învățătura Domnului“. Efes. 6, 4.

EDUCAȚIA CRESTINA PENTRU TINERII NOȘTRI.

Alături de influența căminului stă aceea a școlii. Acestui popor i s'a dat îndrumarea foarte precisă asupra datoriei ce apasă asupra fiecărui părinte, ca alăta cât este cu putință să caute ca copilul său să profite de avantajile și fericirile unei educații creștine. Noi cetim:

„Când fac planuri pentru educarea copiilor lor în afară de cămin, părinții ar trebui să-și dea seama că numai au nici o siguranță dacă îi trimete la școlile publice, și că ar trebui să îi trimeată în acele școli unde ei ar putea dobândi o educație clădită pe temelii Scripturii“. — *„Sfaturi către învățători“*, p. 205.

„Lumea este plină de nelegiuire și de dispreț față de cerințele lui Dumnezeu. Orașele au devenit ca și Sodoma, și copiii noștri zilnic sunt expuși la o mulțime de rele. Aceia cari urmează cursurile școlilor publice deseori intră în tovărășie cu alții și mai neglijați decât ei, cu unii cari, după timpul de școală, sunt lăsați să primească educația străzii. Inimile tinerilor sunt ușor impresionabile; și dacă condițiile din jurul lor nu sunt de așa natură încât să le formeze un caracter bun, atunci Satana va folosi pe acești copii neglijenți să influențeze pe acești copii educați cu mai multă grijă. Astfel, mai înainte ca părinții păzitori ai Sabatului să-și fi putut da seama de răul care se săvârșește, învățămintele ruinătoare sunt prinse, și sufletele acestor micuți sunt corupte“. — *„Mărturie“*, Vol. VI, p. 193.

„In localitățile unde există câte o Comunitate ar trebui să fie întemeiate școli, *chiar dacă acolo sunt numai șase copii* cari ar lua parte. Pentru salvarea copiilor de a fi afundați în influențele pângăritoare și corupătoare ale lumii lucrați în așa fel cum ați lucra pentru propria voastră viață“. — *Id.*, p. 199.

„Fiecare bărbat și femeie din rândurile noastre, fie că este părinte sau nu, ar trebui să se intereseze cu tot sufletul de via Domnului. Noi nu putem îngădui să lășăm pe copiii noștri să se avânte în lume și să cadă sub stăpânirea vrăjmașului“. — *„Sfaturi către învățători“*, p. 210.

„Toți să contribuie la cheltueli. Comunitatea

să observe ca aceia cari ar putea să se folosească de binefacerile ei să se ducă la școală. Familiile sărmâne să fie ajutate. Noi nu ne putem numi adevărați misionari dacă neglijăm pe cei chiar de lângă ușa noastră, cari sunt la vârsta cea mai critică, și cari au nevoie de ajutorul nostru spre a dobândi cunoștința și experiența care să-i pregătească pentru servirea lui Dumnezeu". — „*Mărturie*“, Vol. VI. p. 217.

Cel mai înțelept om care a trăit vreodată, a spus: „Temerea de Domnul este *inceputul științei*“. Prov. 1, 7. Dar nu numai că ea este „*inceputul științei*“, dar o altă traducere spune: „Temerea de Domnul este *partea principală a științei*“.

Deci, adevărata educație nu trebuie să devolve doar puterile fizice și mintale, ci tot atât de mult și pe cele spirituale, și acest fel de educație trebuie să se întemeieze pe Cuvântul Revelațiunii, a cărui studiere conduce la temerea de Domnul.

EDUCAȚIA GREȘITA.

Cea mai mare dovadă a neștiinței și neprikerii lumii se vede în unile așa numite instituții de cultură în cari copiii și tinerii sunt învățați că Dumnezeu este o închipuire, și că credința părinților lor este o întunecime deasă. Lumea de astăzi este năpădită de valurile mari ale scepticismului și necredinței, care este în mare măsură rezultatul felului educației primită de tineri în institutele lor de cultură. Pavel scrie: „Ceea ce seamănă un om, aceea va și secera“. Deci, dacă îngrădirile religioase cari ar trebui să stăpânească pe tineri și neamul întreg sunt desființate din școli, atunci trebuie să ne așteptăm la un seceriș de necredință, anarhie și crimă.

Dacă lupta pentru credință și civilizație este pierdută în cămin și în școală, cum se mai poate spera fie câștigată mai târziu? Dacă generația care se ridică acuma primește o educație rea, ce speranță mai poate fi pentru viitor? Împăratul David a exclamat odată: „Când se surpă temelile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?“ Ps. 11, 3. Căci „după cum sunt aplecate ramurile, așa este înclinat și pomul“.

Singura ocrotire pe care o are Comunitatea pentru copiii ei în acest veac critic și lipsit de credință se găsește în școala Comunității. Comunitatea se găsește sub răspunderea unei mari însărcinări, și ea nu poate să-și restrângă sarcina fără ca prin aceasta să tăgăduască pe Domnul ei. Dar de unde să-și ia pe conducătorii ei de mai târziu? Poate ea să folosească pe aceia a căror credință în Dumnezeu și în Cuvântul Său e distrusă în unele săli de învățământ lumesc? Pot ei oare să păsească să predice o curată solie evanghelică cari să întoarcă

pe oameni dela păcat la neprihănire? *Este cu neputință*.

Totdeauna a fost imprudent pentru poporul lui Dumnezeu să caute a primi o educație din lume. În fiecare veac s'a adevărit, că înțelepciunea lumii nu cunoaște pe Dumnezeu. Deși Moise fusese „*învățat în toată înțelepciunea egiptenilor*“, totuși mai înainte ca să fi putut fi folosit ca conducător al lui Izrail, a fost necesar pentru el să meargă în pustie și să rămână acolo patruzeci de ani unde să *desvețe* greșelile pe cari le învățase în școlile aceluia neam idolatru. Pavel continuu se lupta împotriva tendinței de a introduce înțelepciunea lumească în lucrarea sa. Deși fusese învățat la picioarele lui Gamaliel, el nu s'a socotit prin aceasta îndreptățit pentru lucrarea sa de predicator al Evangheliei. De câte ori nu-l auzim scoțând o comparație puternică dintre înțelepciunea care vine dela Dumnezeu și aceea a lumii!

Ceea ce a fost adevărat în ce privește primejdia înțelepciunii lumești față de poporul lui Dumnezeu din trecut, este fără îndoială adevărat și acuma. În multe din centrele de învățământ de azi, pedagogii învață necredința și modernismul. Însăși temelile creștinismului și ale instituțiilor creștine sunt fățiș atacate, și o putere amăgitoare împinge pe nesimțite pe student în marea cea mare a necredinței.

În volumul intitulat „*Sfaturi către învățători*“, este spus: „Meditațiunile filozofice și cercetările științifice în cari nu este recunoscut Dumnezeu fac mii de ateți. În unele școli de azi concluziile la cari au ajuns unii oameni învățați ca rezultat al cercetărilor lor științifice, sunt cu multă grijă învățate și explicate: în timp ce este lăsată impresia precisă că dacă acești oameni au dreptate, atunci Biblia nu are dreptate. Scepticismul este atrăgător pentru spiritul omenesc. Tineretul vede în el o independență care captivează imaginația, și ei sunt amăgiți. Satana triumfează. El hrănește fiece sămânță de îndoială care este semănată în inimi tinere. El o face să crească și să aducă roade, și în curând se seceră o recoltă bogată de necredință“. — „*Sfaturi către învățători*“, p. 377.

De asemenea, cu privire la observarea principiilor bune în predarea educației, cetim: „Orice ramură de studiu am urma, cu dorința sinceră de a ajunge la adevăr, noi suntem aduși în contact cu înțelepciunea nevăzută și puternică care lucrează în și prin totul. Spiritul omului este adus în legătură cu spiritul lui Dumnezeu, cel mărginit cu Nemărginitul. Efectul unei asemenea legături asupra corpului, minții și sufletului este mai pe sus de a fi prețuit“. *Idem*, pp. 16, 17.

DUMNEZEU CHEAMA PE TINERI

Dumnezeu cheamă azi cu glas tare pe tine-

rii dintre noi să se pregătească pentru a lua parte și ei la încheierea lucrării Sale în lume. Astfel ne este spus: „Domnul a ales pe finerul Său spre a-I fi mâna Sa ajutoare”. — „*Mărturiu*”, Vol. 7, p. 64. Și iarăși: „Cu o asemenea armată, cum se poate alcătui din tinerii noștri, bine formați, cât de curând ar putea fi dusă în lumea întreagă solia unui Mântuitor răstignit, înălțat, și gata de a reveni”. — „*Educația creștină*”, p. 271.

Cea mai puternică mișcare religioasă din toate timpurile este în progres și acuma a ajuns la culmea ei, iar Dumnezeu cheamă cu glas puternic pe tinerii dintre noi să-și consacre viețile acestei mari însărcinări. Dar spre a avea succes în această lucrare, tinerii și tinerele ar trebui să posede o bună educație, o experiență creștină adâncă, și inimi hotărâte. Este mult de făcut și mult de suportat, dar pe aceia cari se

predau acestei însărcinări îi așteaptă o răsplată veșnică.

Intr-o zi apropiată scenele și experiențele vieții acesteia vor fi trecute și noi vom fi chemați să stăm în fața Domnului reîntors. În ziua aceea vom fi întrebați: „Unde este turma care ți-a fost încredințată; frumoasa ta turmă”? Fie ca toți să fim în stare, în ziua aceea, să privim drept în fața Lui iubitoare și să răspundem: „Iată, eu și copiii pe cari Domnul mi i-a dat”.

Se poate ca aci să se găsească acum cineva în al cărui cămin copiii sunt deja abătuți dela Dumnezeu și Comunitate. Dacă este așa, de ce nu am face noi din aceasta un subiect al rugăciunilor noastre de azi, cum și un subiect al unei deosebite străduinți în restul Săptămânii de Rugăciune. Să depunem toate străduințele spre a ne salva copiii și a-i lua cu noi în împărăție.

W. H. Branson

A se ceti **Vineri 8 Decembrie, 1933.**

Literatura noastră în lucrarea Evangheliei

Singura ținută a tuturor activităților noastre din această mișcare este *revenirea* sub toate formele. Isus ne-a dat un exemplu prin viața Sa cum și prin învățăturile Sale. El zice: „Oricare va vrea să fie mare între noi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n'a venit să I se slujească, ci El să slujească, și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți”. Marcu 10, 43—45.

„Ingerii cerului găsesc bucurie în a da — dând iubire și îngrijire neobosită față de sufletele căzute și nepocăite. Ființele cerești stăruie fierbinte pe lângă sufletele oamenilor; ele aduc în această lume întunecată lumina din curțile cerești; prin servire plină de răbdare și blândete aceste ființe mișcă sufletele omenești, spre a aduce pe cel pierdut în comuniune cu Hristos, care este mai aproape de ei decât își pot închipui”. „*Vieța lui Isus*”, p. 19.

Odată cu dezvoltarea lucrării noastre au fost înființate școli și instituții medicale spre a servi nevoilor spirituale și intelectuale ale tinerilor și tinerelor din mijlocul nostru, și prin ei nevoilor omenirii din fiecare colț al pământului. Dar înainte de a fi avut vreo școală sau vreun sanatoriu, noi întemeiasem lucrarea noastră editorială, și mașinile noastre de tipărit scoteau pagini pline de adevăr. De fapt, prima colecție care s'a strâns de către poporul adventist a fost folosită pentru cumpărarea unei prese de tipar. Și de ce? Fiindcă „lumea trebuie să primească lumina adevărului prin lucrarea evangheliza-

toare a Cuvântului cu ajutorul cărților și revistelor noastre. Publicațiile noastre trebuie să arate că sfârșitul este aproape”. — „*Colportorul ca Evanghelist*”, p. 100. Dumnezeu a consfințit lucrarea cu cărți dând El însuși cea mai bună Carte, Cartea vie, Cartea ce vorbește inimilor oamenilor despre soliiile lui Dumnezeu—Biblia. Departe în chiar inima Africii un misionar citea odată băștinașilor de acolo din Cuvântul lui Dumnezeu care fusese tradus în propria lor limbă. Imediat veni răspunsul: „Iată, iată, cartea vorbește”. Cât de precis au exprimat ei în simplitatea lor, acest mare adevăr!

FERICE DE CINE CITEȘTE

Ioan, izgonit pe singuratică insulă Patmos, împiedicat să-și mai continue ocupațiile lui de mai înainte, făcu o lucrare care a ajuns până la noi prin decursul secolelor, dându-ne cea minunată descoperire a lui Isus Hristos. În cuvintele sale de introducere el spune: „Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” Apoc. 1, 3. Da, aceeași binecuvântare este rostită asupra fiecăruia care citește cât și asupra fiecăruia ce ascultă solia. Prin Spiritul profeției ni se spune: „Fie ca acuma noi, prin folosirea pricepută a revistelor și cărților noastre, să predicăm Cuvântul cu o puternică hotărâre, pentru ca lumea să ajungă a înțelege solia pe care Hristos a dat-o lui Ioan pe insula Patmos”. *Id.*, p. 101.

Niciodată mai înainte nu au fost atât de

mare ocaziile de adevărată lucrare, ca acum. Niciodată nu a existat între oameni un mai mare dor de a afla decât acum. Deși poate nu suntem în stare să predicăm ca Pavel, sau să mergem și să explorăm ținuturi păgâne, totuși noi putem găsi chiar lângă ușa casei noastre pe aceia cari au nevoie de acel fel de lucrare ce este schițată în cuvintele de mai sus.

ACTUL CONSTITUTIV AL LUCRĂRII NOASTRE DE PUBLICAȚII

Fiecare adventist credem că cunoaște cea primă solie ce ne-a fost trimisă de Dumnezeu în anul 1844, însă este bine să o mai repetăm și aici: „Eu am o solie către tine (vorbind soțului ei, fratele James White). Tu trebuie să începi să tipărești o mică revistă și să o răspândești între oameni. Să nu fie prea mare la început, dar din moment ce oamenii o vor citi, ei îți vor trimite bani ca să o poți tipări, și ea va avea succes chiar dela primele numere. Acest mic început mi s'a arătat că va ajunge ca și râurile de lumină cari merg să lumineze lumea de jur împrejur”. — „*Schițe din viața lui Ellen G. White*”, p. 125.

Ce declarație minunată! Aceasta a alcătuit actul constitutiv al lucrării noastre de publicații în tot cursul anilor. În această mare ramură de publicații din mișcarea noastră mondială noi am început în mic. Cu greu ne putem închipui un început mai mic — numai câteva reviste, întreaga ediție putând fi dusă 12 km până la oficiul poștal de către o persoană, într-o valiză. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, ea nu a rămas mică. Actul pe care îl primisem prevedea o dezvoltare. Și ce vedem astăzi?! Avem șasezecișiopt de case de editură, publicând în 152 de limbi, cu râurile lor de lumină ce strălucesc clar în jurul întregii lumi. Colecția întregă din toate cărțile noastre costă suma de 299.960 lei. O armată de aproximativ trei mii de colportori lucrează continuu la răspândirea în casele oamenilor a scrierilor cari ies din presele noastre. Apoi este oștirea cea numeroasă și credincioasă ce numără un total de mai bine de 350.000 de inși, ce alcătuiesc membrii acestei denominațiuni, și cari, convinși fiind de valoarea lucrării noastre de evanghelizare prin literatură, răspândesc tractatele, revistele și cărțile noastre cu milioanele de exemplare pe an.

Acest act arată și izvorul financiar pentru sprijinirea acestei lucrări. Oamenii cari aveau să citească aveau să procure și banii necesari tipării a încă și mai multă literatură. Deci cine este acela care sprijină în mare parte această mare organizație de publicații din lumea întreagă? Această organizație nu a fost ridicată prin zecimi și daruri din partea credincioșilor noștri, cu o foarte mică excepție. Nu,

ea fost întemeiată și s'a dezvoltat, în deplină armonie cu viziunea dela început, prin mijloacele primite din lumea din afară, din partea acelor cari citeau.

Dar mulțumind lui Dumnezeu pentru succesul material care a însoțit lucrarea acestui departament în decursul anilor, adevăratul său succes nu poate fi socotit în bani, ci prin succesele și biruințele spirituale câștigate, căci încă dela primele începuturi ale acestei lucrări ea s'a dovedit de o mare valoare spirituală. Acum zece ani, președintele Conferinței Generale de atunci, scria:

„Cine poate spune cât de mare a fost influența literaturii religioase asupra lumii? Numai judecata va descoperi aceasta. Niciodată mai înainte nu a fost un timp când mașinile de tipărit să aibă mai mult de lucru pentru schimbarea părerilor oamenilor ca în zilele acestea. Nu se vede oare mâna Domnului în toate acestea? Noi avem un adevăr care trebuie să meargă la toată lumea. Este ultima solie de har pentru oameni. Ea urmărește să-i pregătească pentru scenele cele atât de solemne și grozave cari se prevăd. Judecata, venirea Domnului, învierea dreptilor, și nimicirea celor răi sunt evenimente de cel mai mare interes pentru toți cari au trăit vreodată. Lucrarea noastră trebuie să avertizeze toate neamurile, limbile și popoarele despre aceste lucruri cari au să vină curând asupra noastră. Cum vom face noi aceasta? Nu vor fi oare mașinile de tipar adevărații agenți? Astfel au crezut toți conducătorii acestei mișcări, și tot astfel credem și noi”.

Deși în tot cursul anilor trecuți literatura noastră a avut o influență minunată în aducerea sufletelor la solie, niciodată mai înainte nu a fost un timp ca cel de astăzi atât de abundent în roade. Spiritul profeției a spus: „Sunt mulțimi la hotarul împărăției, așteptând doar să fie poftiți înăuntru”.

EI NE AȘTEAPTA

Dumnezeu folosește pe colportorii noștri să ajute la găsirea acestor „mulțimi”. Și cine este mai bine pregătit să facă această lucrare decât colportorul temător de Dumnezeu, care simte povara sufletelor și a cărui lucrare îl duce chiar la casele oamenilor unde aceste suflete așteaptă și veghează? Un colportor din Nordul îndepărtat al Europei povestește:

„O bătrână sărmană sprijinită din darurile comunei sale, trăia la o familie dela țară. În această casă era un exemplar din cartea „Marea Luptă”, pe care bătrâna a citit-o. După un timp ea trebui să fie mutată în alt loc. Ea ajunsese să țină atât de mult la cartea „Marea Luptă” încât ar fi dorit să o ia cu sine, însă cei cărora le aparținea nu au vrut să o dea. În lucrarea mea de

colportaj am ajuns și la casa în care fusese mutată acea bătrână. În timp ce explicam stăpânilor acelei case cartea „Apocalipsul”, ea stătea la oarecare depărtare de mine, iar eu nu i-am dat prea multă atenție. Dar din descrierea mea ea a observat că ar fi o oarecare legătură între această carte și „Marea Luptă” pe care o cetise ea. Când am terminat ea veni la mine și mă întrebă dacă nu cumva am cartea „Marea Luptă”. Nu’ răspunsei eu, „dar vi-o pot procura”. Imediat ce auzi această veste bună, ochii ei începură să strălucească. Ea se duse până într’un colț al camerei, și întorcându-se veni cu o cârpă înodată în care își avea banii pentru carte. De multă vreme strânsese bani cu încetul și pe mulți întrebuse dacă nu cumva știu de unde și-ar putea procura acea carte. Ea veghea dela fereastra unei case așezată pe un deal, așteptând cartea mult dorită. Când m’a văzut venind a alergat înaintea mea pe drum cu banii în mână.

„Veghea la fereastră!” Ce solie avem noi în aceste câteva cuvinte! Poate că aci sau acolo sunt persoane cari veghează și așteaptă pe tine sau pe mine să venim cu solia lui Dumnezeu. Ce lucru trist dacă trebuie să aștepte în zadar!

PRIN VISURI

Prin visuri Domnul vine în ajutorul colportorilor și colportoarelor cari merg cu literatura noastră. O soră colptoare din Europa Centrală se prezintă la casa unei catolice foarte credincios. Pe pereții acestei case atârna obișnuitul tablou al Fecioarei Maria. Stăpâna casei văzuse într’un vis că tabloul acesta pierise și locul lui era ocupat de o revistă intitulată „Herold der Wahrheit”. În ziua următoare celui vis una dintre surorile noastre colptoare se prezintă cu revista noastră germană: „Herold der Wahrheit”. Stăpâna casei înțelese că Domnul îi trimisese acel vis și că trebuie să cumpere. Au fost orânduite apoi lecturi biblice, și acuma această doamnă se bucură în solie.

Un alt colportor a fost întâmpinat cu aceste cuvinte: „Exact această carte am visat-o acum cincisprezece nopți, și dumneata ești exact omul pe care l-am văzut în visul meu”. Asemenea experiențe pot fi date fără număr.

PREZENTAREA LUI HRISTOS

Definiția dată de Pavel pentru cineva dintre „neamuri” este că acea persoană e „fără Hristos”. El spune că aceștia sunt „fără drept de cetățenie în Izrael, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”. Efes. 2, 12. Cât de plină este lumea de asemenea persoane, și câți bărbați și câte femei au nevoie să fie aduși la prietenul cel mai bun al lor, la Isus! Ce ocazii minunate se prezintă

colportorilor și colportoarelor noastre de a face chiar această lucrare!

Un colportor ce lucra într’unul din marile orașe, ajunsese la ușa unei case. Locatarii erau niște oameni bogați, și stăpâna casei tocmai se pregătea să plece de acasă. După o salutare politicoasă, colportorul zise: „Am venit să vă vorbesc despre o chestiune creștină foarte importantă”. Dar Doamna era grăbită și zise: „Imi pare foarte rău, dar nu am timp”. Surâzând, colportorul răspunse: „Dacă Hristos ar fi venit la dumneavoastră în dimineața aceasta, nu l-ați fi acordat un minut din timpul dumneavoastră?” „De sigur”, răspunse ea. „Bine”, răspunse colportorul, „iată, Isus este aci. Îngăduiți-mi să vi-L prezint”. Mirată, doamna pofti pe colportor în casă. Cartea a fost comandată, și mai târziu colportorul a avut bucuria de a o saluta ca soră.

FARA NADEJDE

Ziarele de pretutindeni sunt pline cu ilustrații și știri cari arată bărbați și femei ce și-au pierdut orice nădejde. Când dispăre nădejdea, tot ceea ce a făcut vieța a fi demnă de trăit dispăre, și de aci rezultă procentul cel mare de sinucideri. Lucrarea noastră cu literatura găsește pe aceia cari nu mai au nicio speranță, și deseori este folosită cu drept cuvânt spre a-i smulge morții.

O soră dintr’un colț al Europei se întorcea acasă după o zi grea de lucru în colportaj. Tre-când pe lângă o casuță, o voce îi vorbi cu glas tare, zicându-i: „Oprește-te, am în casa aceasta o lucrare pentru tine”. Ea se îndreaptă spre casa aceea, și bătu în ușă; dar nu primi nici un răspuns. Continuă să bată în ușă, mai tare și tot mai tare. În cele din urmă ieși la ușă o femeie cu ochii plini de lacrimi, și cu o voce stinsă spuse: „Ce doriți aci”? Sora noastră își dădu seama că se găsea în fața unei persoane adânc întristată. Ea îi vorbi în felul următor: „Am o solie pentru dumneata și aș dori să intru și să vă vorbesc despre ea”. La început femeia ezită să o lase înăuntru dar în cele din urmă cedă. Sora noastră continuă: „Am venit să vă spun despre un Prieten care poate ajuta inimilor turburate. Văd că sunteți adânc turburată. Vreți să îngenunchiați cu mine și să ne rugăm împreună acestui Prieten”? Femeia aceea a consimțit, și ele amândouă au îngenunchiat. Când s’au ridicat dela rugăciune, pe fața acelei femei curgeau în abundență lacrimile, și ea exclamă: „Dumnezeu te-a trimis azi aci. Noi suntem în strâmtorare, și eu nu mai puteam face față viitorului. Când ați început să bateți în ușă, tocmai mă pregăteam să beau dintr’un pahar al cărui conținut ar fi pus capăt tuturor celor ce mă priveau. Dumnezeu v’a trimis să-mi scăpați vieța pentru copiii și soțul meu”. Au fost

aranjate apoi lecturi biblice în casa aceea. Când am trecut prin Europa acum câțva timp am avut privilegiul să mă întâlnesc cu acea femeie și cu soțul ei, amândoi bucurându-se acuma în fericita nădejde Adventă. Soțul și-a consacrat viața lucrării de colportaj, ramura lucrării pe care a folosit-o Dumnezeu spre a aduce mântuire în casa sa.

DUMNEZEU OCROTEȘTE

Deseori colportorii noștri trec prin primejdii. Lucrul acesta este natural, deoarece ei sunt pionierii Evangheliei. Ei sunt exact acolo unde primejdiile stau la pândă, și ei sunt aceia cari ocupă acuma mormintele martirilor, fiind credincioși până la moarte, și pe cari îi așteaptă cununa vieții. Totuși este minunat cum a ocrotit Dumnezeu pe colportorii noștri în vremuri de primejdie. Două dintre surorile noastre franceze călătoreau cu automobilul în Africa de Nord. Când mai aveau vreo zece km., automobilul s'a răsturnat pe digul care desparte drumul de mare. Încă puțin mai mult și el s'ar fi prăvălit în mare, foarte adâncă în locul acela. Dar automobilul a rămas acolo, cu roatele în aer. Cei unsprezece pasageri din autobuz au ieșit afară prin ferestrele sparte. Nimeni nu a suferit vreun rău. Totuși, sub violența emoției, unul dintre pasageri a voit să omoare pe șofer, iar acesta într'un moment de disperare a voit să-și curme viața. Dar surorile noastre, luându-i pe amândoi de braț, începu să le vorbească despre Isus cum și despre bunătatea arătată de El prin aceea că i-a cruțat pe toți. După ce a liniștit oamenii, ele au adunat pe pasageri într'un loc și au început să cânte un imn creștin. Acest cântec a fost apoi urmat de o lectură biblică ținută chiar pe marginea drumului, și care a mișcat toate inimile. Amândouă surorile sunt sigure că sufletele vor fi convertite, ca un rezultat al acestei experiențe. Ele s'au reîntors acasă cântând imnuri și laudând pe Dumnezeu că îngerii Săi au fost atât de aproape de ele, potrivit făgăduinței dată prin Cuvântul Său.

Nu numai că lucrătorii sunt deseori ocrotiți de vreo vătămare corporală, dar deseori Dumnezeu Și-a pus mâna Sa asupra lucrului lor spre a-i ocroti în vreme de mare primejdie. Un tânăr ce colporta în Europa de Nord, avea un mare succes, obținând comenzi aproape la fiecare casă. În cele din urmă ajunse și la casa unei persoane care nu simpatiza lucrarea colportorului nostru. Acesta îl întrebă pe colportor cum i-a mers. El răspunse: „Minunat“, și-i arătă lista cea lungă a comenzilor. Atunci acea persoană exclamă: „Aici nu ai voie să faci această lucrare. Nu-ți dau eu voie. Și nu vei livra nici una din aceste cărți. Eu am să mă duc la fiecare ins ce a comandat și să avertizez pe oameni și să le spun să nu cumperé asemenea

cărți“. Tânărul nostru nu zise nimic, salută cu respect și se duse acasă, dar aci se plecă în rugăciune și ceru cu stăruință lui Dumnezeu să facă în așa fel ca acele cuvinte să rămână fără valoare și El să-i ocrotească lucrul. Și Dumnezeu a intervenit. Nici nu părăsise de mult colportorul casa acelei persoane, când acesta deodată se simți bolnav, și nu părăsi patul de boală până ce colportorul nu a livrat toate cărțile. Este bine să te închini unui Dumnezeu ce poate auzi și împlini rugăciunea.

LITERATURA EVANGHELIZATOARE

Ca credincioși în solie, inimile noastre au răspuns cu toatele când noi am auzit sunând între rândurile noastre chemarea la o mai mare lucrare de evanghelizare. Eu cred însă că nimeni nu a răspuns la această chemare mai mult decât lucrătorii noștri din lucrarea cu literatura. Un tânăr, un elev al școlii noastre din Africa de Sud, scrie:

„În ultimul timp m'am gândit mult asupra ramurii lucrării de câștigarea de suflete. Meditând asupra acestei mari și minunate însărcinări, am ajuns la convingerea că noi ca colportorii avem un minunat privilegiu în răspândirea luminii soliei îngerului al treilea, nu numai prin solii cei tăcuți pe cari îi lăsăm în casele oamenilor, ci și prin studierea Cuvântului pe care o facem laolaltă cu cei interesați. Noi am ajuns într'o vreme când trebuie să evanghelizăm mai mult. Poate ca unile suflete pe cari le întâlnim astăzi să nu mai aibă ocazia de a auzi adevărul! Mulți nu îl vor mai auzi prin alții, în afară de noi. Ce răspundere grea și sfântă purtăm noi! Gândindu-mă la aceste lucruri, mă rog ca Dumnezeu să mă ajute zi cu zi. Eu li mulțumesc că mi-a descoperit o mai mare sferă de activitate“.

De pretutindeni din lume vin minunate știri despre biruințele câștigate prin lucrarea cu literatura. Vice-președintele Montgomery, din America de Sud, raportează că în două ținuturi de acolo nu a pătruns nici un lucrător evanghelic, totuși în fiecare din ele avem 200 păzitori ai Sabatului, ca rezultat al lucrării noastre cu literatura. El vorbește despre colportorul „Caleb cel negru“ care are sub grija sa două Comunități organizate și treizeci de grupe. Aceasta este o istorisire cât lumea de lungă, și prea lungă spre a putea fi redată aci. Și istorisirea aceasta, atâta cât cunoaștem totuși este scurta când o comparăm cu ceea ce nu cunoaștem din ea. Colportorul este un semănător. El seamănă sămânța și merge mai departe, iar rezultatul celei mai mari părți a lucrării sale nu va fi cunoscut până în ziua când rodul prețios al pământului va fi adunat, și mântuiții din Nord, Sud, Răsărit și Apus va sta împreună cu ceata biruitoare la marea de cristal. Atunci, și nu mai

devreme, vei cunoaște tu, fratele și sora mea, care este rezultatul semănării seminței literaturii evanghelice.

Un frate descurajat veni la una din adunările noastre anuale. El fusese colportor, dar venise asupra lui descurajarea datorită simțimântului că lucrarea sa fusese neroditoare. La aceea adunarea anuală i s'a acordat un ajutor. De pe un scaun din fundul sălii el asculta mărturisirile acelor care sunt fericiți în Dumnezeu. Într-o zi un frate nou se ridică și începu să spună felul cum l-a găsit solia. El spuse cum cu ani mai înainte un colportor veni prin vecinătatea locului unde stătea, și cum el cumpărase o carte, pe care însă o lăsă necetită mulți ani. În cele din urmă a luat-o, a cetit-o, deveni interesat, câștigă și pe vecinii interesați, și în

curând a fost întemeiată o Comunitate — toate acestea ca rezultat al cetirii acelei cărți. Fratele nostru de pe scaunul din spate ascultase la cele ce se spusese. Anul vânzării fusese amintit, numele cărții fusese dat, câmpul fusese specificat. Pe obrazii lui începuseră să-i curgă lacrimi când își dădu seama că el fusese colportorul arătat în aceea istorisire. Indată el își consacră din nou viața lui Dumnezeu și lucrării cu literatura. Din acel moment el a fost cel mai fericit bărbat ce lua parte la adunarea anuală de acolo. El înțelese atunci ceea ce nu înțelesese mai înainte, că „cei ce seamănă cu lacrimi, vor seera cu cântări de veselie. Cel ce umblă plângând când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii“. Ps. 126, 5. 6.

C. E. Weaks

A se ceti Sâmbătă dimineața 9 Decembrie, 1933.

Un alt mângâietor

În zile de mare turburare, cuvintele lui Isus față de ucenici așa cum sunt redată în Ioan capitoul patrusprezece, au venit ca o solie de nădejde. El dorea ca ei să înțeleagă lămurit că pentru un timp El avea să-i părăsească, aceasta avea să fie doar numai pentru o vreme scurtă în care timp El putea să-și termine planul cu aleșii Săi. Fiindcă ei își părăsiseră toate bunurile lor pământești numai ca să-L urmeze pe El, Isus îi asigură că aceasta nu va fi în zadar. El are un plan pentru viitor ce întrece orice judecată a minții omenești, cuprinzând timpul și veșnicia. În Cuvântul Său, Hristos spune: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi“. Ioan 14, 2. 3.

Aceste făgăduințe sunt pentru acei cari astăzi renunță la totul ca și ucenicii acum două mii de ani. Fiecare credincios, fie că a părăsit totul sau a pierdut totul, are o viitoare proprietate liberă de orice sarcini. Nu va mai fi nici ipotecă de rangul întâi nici de rangul al doilea, și nici împrumuturi de restituit. „Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii, și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuească în ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor“. Isa. 65, 21. 22.

Hristos Impăratul nostru ce va să vină acum lucrează la un program de construcție pentru supușii Lui credincioși așa cum în

analele veșniciei nu a fost cunoscut cândva, cât și din veacurile trecute. Va fi o zi de mare căldură familiară când El va veni să ne primească și să ne zică bun venit în locuințele pline de fericire. Acolo va fi gloria Domnului. „Lueruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s'au suit, așa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“.

FĂGĂDUINȚA UNUI MANGAIETOR DIVIN.

Dar făgăduințele lui Hristos din capitoul patrusprezece din Ioan nu se ocupă numai cu viitorul copiilor Săi, lucru care ar fi insuficient; ele se ocupă de asemenea și cu nevoile de acum. Ucenicii nu puteau trăi viața așa cum dorea El dacă nu ar fi avut ajutor divin. Dumnezeu nu cere imposibilități, de aci și hotărâta făgăduință a Spiritului ca Ajutor. „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac“. Ioan 14, 15—17.

Acest Mângâietor sau Ajutor avea să fie un Tovarăș continuu. În timp ce Hristos fusese cu ei doar câțiva ani scurți, Spiritul, ca un Ajutor spre trăirea unei vieți creștine, avea să fie continuu cu ei. În acest text sunt arătate două condiții pentru primirea Spiritului. Una este, ca ei să-L iubească; cealaltă, ca ei să păzească poruncile Lui. Odată ce aceste două condiții sunt împlinite, tovrășia și ajutorul Spiritului sunt sigure. Deci făgăduința Spiritului este asigurată acelor cari Il iubesc și păzesc poruncile Lui. În aceste zile de neascu-

tare față de legea lui Dumnezeu, Spiritul vine la acele suflete credincioase cari ascultă de Cuvântul Său și țin legea Sa.

Nimeni care vrea să urmeze după placul Său și este nesupus față de Dumnezeu nu poate primi Spiritul Sfânt. Spiritul vine numai la aceia cari se supun conducerii Sale. Cățind cartea Faptele Apostolilor putem vedea cât de credincioși și ascultători erau apostolii, urmând întocmai ordinele divine. Ei așteptau ca Spiritul Sfânt să-i călăuzească. Pavel zise lui Agripa: „N'am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești“. În aceasta consta puterea Spiritului în biserica dela început. Ucenicii nu erau neascultători de ordinele divine. Acolo unde îi îndemna Spiritul să meargă, ei se duceau. Despre prima călătorie misionară în Asia Mică, întreprinsă de Barnaba și Pavel, cetim: „Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt, s'au coroborât la Seleucia, și de acolo au plecat cu corabia la Cipru“. Odată, Pavel și cu tovarășul său au fost opriți de Duhul Sfânt să predice Cuvântul în Asia, și iarăși când „se pregăteau să intre în Bitinia, . . . Duhul lui Isus nu le-a dat voie“.

Spiritul Sfânt dorește să intre în viața noastră chiar din primele momente. Chiar cu mult înainte de nașterea din nou, El ciocănește la ușa inimii. El dorește să intre. Când îi este îngăduit să intre, omul este născut din nou, o naștere de a doua oară, o naștere a Spiritului. Pentru ca această nouă viață să devină tare și puternică pentru Dumnezeu, se cere o pre-dare din partea omului și călăuzire din partea Spiritului.

ORANDUIREA UNEI CALAUZE ȘI A UNUI MIJLOCITOR DIVIN

Pentru ca să dorim cu mai multă ardoare și mai stăruitor tovarășia Spiritului Sfânt să căutăm fiecare dintre noi a cunoaște ce poate face Spiritul pentru noi. Cum ne poate ajuta acest Ajutor? și cum face El aceasta? „Al Mângâietor“. Ce înseamnă cuvântul „Mângâietor“? Cuvântul grecesc tradus aci prin „Mângâietor“ sau „ajutor“ este cuvântul „paraclet“, care, tradus literal din verbul „paracalein“, înseamnă „a chema în ajutor“ sau „cel ce dă ajutor“. Niciun cuvânt pare a fi suficient spre a prezenta pe deplin datoriile acestui Ajutor divin. Webster dă trei cuvinte ca expresii ale cuvântului „paraclet“, și anume: „apărător“, „mângâietor“ și „mijlocitor“. Fiecare din acestea accentuează asupra personalității Spiritului Sfânt. „Paraclet“ este tradus „mijlocitor“, în expresia: „Avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos. Cel neprihănit“. 1 Ioan 2, 1. Isus era ca paraclet pentru ucenici, când a fost cu ei pe pământ. Acuma El este paraclet, sau mijlocitor, în ceruri. Când îi părăsi El rugă pe Ta-

tăl să le trimeată aci un alt paraclet, sau mijlocitor. Un comentator de seamă spune:

„Înainte tribunalelor din vechime era obiceiul ca părțile împincinate să se prezente însoțite de unul sau mai mulți dintre prietenii cei mai puternici și cu mai mare influență, cari erau numiți „paraclet“ în grecește, sau „mijlocitor“ „advocați“ în latinește. Aceștia nu erau advocați în înțelesul de acuma al cuvântului — persoane care să pledeze din profesiune; ci ei erau persoane cari, din proprie dragoste, erau dispuși să stea alături de prietenii lor; și persoane în a căror cunoștință, înțelepciune, și credincioșie se încredea cel împincinat. Acești paraclet, sau advocați, dădeau prietenilor lor — „prospelat“, sau, clienți, după cum erau numiți ei — avantajile caracterului și situației lor în societate, cum și ajutorul sfa-tului lor. Ei îi susțineau în fața tribunalului, dându-le sfat, și vorbind în favoarea lor când era nevoie. Isus fusese paraclet-ul ucenicilor Săi când fusese cu ei“. — *Fr. Brown, D. D. citat în „Peloulet's Notes, 1899.“*

O altă lucrare a Spiritului Sfânt este aceea de Mângâietor, și în aceasta El e minunat. Oamenii au nevoie să fie călăuziți, căci nu știu în ce parte să apuce. „Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă“. Ier. 10, 23. Este nebunește și fără rost ca un creștin să caute aiurea calea pe care să o urmeze în timp ce o Persoană delegată de Hristos stă gata să-l călăuzească în tot adevărul. Noi avem nevoie de sfa-tul Său în lucrurile noastre zilnice, în ocupațiile noastre, în căminurile noastre, în distracțiile noastre, în plăcerile noastre, în studiile cât și în diferitele noastre lucrări.

Oamenii au făcut mari greșeli studiind Scripturile fără călăuzirea Spiritului. Istoria bisericii a dovedit mereu și mereu că urmarea dogmei fără legătura umilă cu Dumnezeu este vătămătoare vieții creștine. Un scriitor creștin a exprimat o observație cam îndrăzneală însă adevărată, când zise: „Omule, amintește-ți că fără a fi luminată de Spirit, dogma nu este numai o piatră rece, dar chiar o otravă ucigătoare“.

De unde vine astăzi cea mai ascunsă și mai primejdioasă formă de necredință? Nu vine din simpla învățare teoretică a principiilor adevăratei religii? Când ucenicii au terminat cursul despre divinitate predat de Isus, ei nu au fost lăsați singuri în studiul lor mai departe despre lucrurile dumnezeirii. Hristos zise: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi dela El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare“. Ioan 16, 13.

Adevărata învățătură teologică nu este produsul minții omenești, și ea nu este obținută doar prin exegeza tehnică ori prin analiza filozofică. Scripturile afirmă în repetate rânduri: „În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu“. 1 Cor. 2, 11.

Spiritul Sfânt nu este un Ajutor doar în studierea Cuvântului lui Dumnezeu, ci și în rugăciune. El ne îndrumă rugăciunile. Descori suntem înclinați să ne rugăm pentru lucruri cari nu sunt spre binele nostru sau al altora. Multe rugăciuni sunt fără vreun scop bine definit. Deaceea avem nevoie de Spiritul Sfânt spre a ne fi Călăuză și Mijlocitor în rugăciune. După cum spune Cuvântul, slăbiciunile noastre pun piedică rugăciunilor. „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite“. Rom. 8, 26.

După cum exprimă textul de mai sus, Spiritul Sfânt nu numai că ne îndrumă ce să ne rugăm, dar El știe și cum să înălțăm ruga; El ne dă puterea mijlocirii și aceasta El o face cu suspine negrăite. De asemenea El ne amintește lucrurile. Lucruri importante cari ne-au scăpat din minte, pe cari le-am uitat, Spiritul Sfânt ni le aduce în minte la timpul potrivit și necesar. El „vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v'am spus Eu“.

În acest capitol sunt arătați doi mijlocitori: unul în ceruri, și altul pe pământ. Despre Mântuitorul înălțat la ceruri este spus: „Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!“ Rom. 8, 34. În timp ce Hristos la dreapta Tatălui mijlocește în favoarea noastră la fel și Spiritul din inimile noastre „mijlocește pentru noi“.

NEVOIA PUTERII SPIRITULUI SPRE A MARTURISI

O altă țintă a Spiritului este de a da putere spre mărturisire. Asemenea lucruri, după cum cetim în cartea Faptele Apostolilor, nu ar fi fost cu puțință niciodată fără darurile Spiritului. Deși în tovarășie cu Isus, prin ei înșiși ucenicii erau fără putere. Însărcinându-i să ducă Evanghelia Sa până la marginile pământului, El îi asigură despre puterea necesară săvârșirii acestui lucru. El zise: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile“. El nu le-a vorbit doar despre puterea nemărginită pentru însărcinarea extrem de mare ce le fusese dată, dar El i-a și sfătuit să nu plece fără ea. „Voi sunteți martori ai acestor lucruri...“

Dar rămâneți în cetatea Ierusalim până veți fi îmbrăcați cu putere de sus“. „Îmbrăcați cu putere“. Webster dă următoarele sinonime pentru „îmbrăcat“: „îmbogățit“, „înzestrat“, „îmvestit“. Acești ucenici erau săraci în bunuri pământești, dar darul Spiritului i-a îmbogățit în mare măsură. Ei au fost îmbrăcați cu putere suficientă spre a mărturisi solia mântuitoare a lui Dumnezeu oriunde ar fi fost trimiși, și anume până la marginile pământului. „Glasul lor a răsunat prin tot pământul, și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii“. Bogăția lor în putere i-a făcut milionari în Spirit.

Același Spirit care a fost cu apostolii este și cu biserica secolelor 19 și 20, William Carey, David Livingstone, Adoniram Judson, Alexander Duff, și alți misionari de seamă, nu au fost decât avangarda unei oștiri numeroase de suflete consacrate călăuzite de Spirit spre a face cunoscut adevărul lui Dumnezeu până la marginile pământului. Ei au tradus Sfintele Scripturi în multe limbi, au predicat Evanghelia cu putere, și mulți au găsit pe Hristos ca Mântuitorul lor. Din însăși întăriturile păgânismului au fost scăpați bărbați și femei.

IMPLINIREA NEVOILOR FINANCIARE

În însărcinarea lor evanghelică din lumea întregă, Hristos a socotit un singur lucru de nevoie pentru ei, și anume un alt Mângâietor, Spiritul Sfânt. El știa că pentru realizarea programului de evanghelizare în lume avea să fie nevoie de hrană, îmbrăcăminte și bani. Dar El nu S'a ocupat cu asemenea nevoi. Minteia Lui pătrundea mai departe de vederea omenească. El știa că darul Spiritului cuprinde pe toate celelalte cerințe. Deaceea El nu învălui subiectul cu multe lucruri exterioare. De un lucru și absolut numai de unul aveau nevoie pentru însărcinarea lor evanghelică, și acesta era nevoia Spiritului. „Ci voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori... până la marginile pământului“. Această putere a transformat pe timidul, ascunsul și prăpăditul Petru în puternic predicator și conducător dela Rusalii și de mai târziu. Indrăsnatul Saul, finul prizonier al bisericii, ajunse prin această putere a fi cel mai mare câștigător de suflete din toate timpurile. Pe Ioan Spiritul îl conduse pe insula Patmos și-i desfășură înaintea ochilor săi istoria pământului pe un timp de 2.000 ani, călăuzindu-i mâna când scrisese pentru aceia cari ar dori să cunoască planul lui Dumnezeu în veacurile viitoare.

Spiritul Sfânt se îngrijește și de nevoile financiare ale bisericii. Lucrul acesta l-a făcut în primul secol, și îl face și astăzi. La Rusalii Spiritul Sfânt deschise inimile aceluia cari a-

veau mijloace pentru ajutarea lucrării. „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți”. Fapte 4, 33. Sub călăuzirea Spiritului, mințile tuturor erau stăpânite de un mare interes pentru alții. O temere sfântă îi stăpânea într'atâta încât nimeni „nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate deobște”. „Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne”. Fapte 2, 43. Ei își dădeau banii cum și averile. „Nu era niciunul printre ei, care să ducă lipsă; toți cei ce aveau ogoare sau case, le vîneau, aduceau prețul lucrurilor vîndute”. Fapte 4, 34.

Spiritul Sfânt lucrând asupra inimilor oamenilor nu s'a îngrijit să procure doar bani pentru lucrare, dar s'a îngrijit și de ceea ce nu se poate dobândi cu bani. La poarta templului stătea un olog care cerea milostenie. El gândea că nevoia lui cea mai mare era de bani. De aceea și ceru lui Petru și lui Ioan ceva de pomană. Dar nu banii era lucrul de cea mai mare nevoie ologului. Nevoia lui consta în putere fizică la picioare și la încheieturi. Petru zise: „Argint și aur, n'am; dar ce am, îți dau: în numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă”. Apoi Petru l-a luat de mîna dreaptă, „și l-a ridicat în sus. Îndată i s'au întărit tălpile și glesnele; dintr'o săritură a fost în picioare, și a început să umble. A intrat cu ei în templu, umblînd, sărînd și lăudînd pe Dumnezeu”. În felul acesta era Spiritul care săvârșea orice lucrare de nevoie și necesară în biserică dela început.

CHEMAREA LA O LUCRARE MAI MARE

Spiritul Sfânt a condus lucrarea noastră. Bogate binecuvîntări au fost date poporului Său. Solia venirii apropiate a Mîntuitorului s'a făcut cunoscut într'un chip foarte precis prin ajutorul predicatorului viu cum și prin ajutorul literaturii în fiecare continent și în multe insule ale mării. Fiecare an arată oînnaintare repede în ce privește însărcinarea de a duce solia Evangheliei la orice neam, limbă și popor. Totuși, cu toate cele ce s'au făcut și cu tot progresul la care s'a ajuns noi suntem umpluți cu Spiritul lui Dumnezeu în măsura în care ar trebui. Este o vîdită deosebire între a avea Spiritul Sfânt și a fi umplut cu Spiritul Sfânt. Acesta este timpul ploiei târzii când trebuie să se termine lucrarea lui Dumnezeu, și nevoia cea mare a noastră este să fim umpluți cu Spiritul Sfânt. Dumnezeu vrea să fim milionari în Spirit Sfânt, dacă pot să mă exprim în felul acesta. „Cereți dela Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerile, și vă trimete o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeața de pe cîmp”. Zah. 10, 1. Lucrarea merge cu putere, dar ea, nu merge așa de puternic

cum ar trebui. Spiritul Sfânt dorește ca să umblăm neîntreput pe calea cea bună pentru ca lucrarea să poată fi terminată cu grabire. Vederile noastre sunt prea mărginite, planurile noastre prea strămte.

„Noi cu toții ca popor, nu facem nici a cincea parte din ceea ce am putea face dacă am fi misionari activi. Dacă am fi însuflețiți de Spiritul Sfânt, ar fi o sută de misionari acolo unde acuma nu este decât unul”. — „*Sfaturi pentru sănătate*”, p. 507.

„Numărul evangheliștilor în lucrare nu trebuie să fie micșorat ci mult crescut. Unde acuma este în cîmp un lucrător, ar mai trebui adăugați douăzeci; și dacă ei sunt călăuziți de Dumnezeu, acești douăzeci vor prezenta în așa fel adevărul încât va mai fi nevoie să se adauge încă douăzeci”. — „*Slujitorii Evangheliei*”, pp. 65. 66.

Ușile ocazie sunt larg deschise din bala-malele lor pentru intrarea soliei. În mii de feluri providențiale se aude răsunînd chemarea Macedoniană după ajutor. Intreaga situație de azi cere o schimbare a lucrurilor, și anume ca să urmăm îndrumările Spiritului. Noi ne simțim cu totul neputincioși văzînd cum ne apasă cererile de bărbați și mijloace. Izbăvirea noastră este izbăvirea dela Dumnezeu, și izbăvirea dela Dumnezeu este calea Spiritului Sfânt. Cetiți cu atenție și rugăciune următoarele rînduri ale servei Domnului:

„Hristos a făgăduit bisericii Sale darul Spiritului Sfânt, și făgăduința aparține nouă tot atît de mult ca și primilor ucenici. Dar ca și oricare altă făgăduință, ea este dată cu condiții. Sunt mulți cari cred și pretind făgăduința Domnului; ei vorbesc despre Hristos și despre Spiritul Sfânt, totuși nu au nici un folos. Ei nu-și predau sufletul a fi călăuzit și stăpînit de puterile divine. Nu noi putem folosi Spiritul Sfânt. Spiritul trebuie să ne folosească pe noi. Prin acest Spirit Dumnezeu lucrează în poporul Său și „dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea”. Dar mulți nu se vor supune la aceasta. Ei vor să se conducă singuri. Aceasta este cauza pentru care ei nu primesc darul cereșc. Numai acelora cari nădăjduesc în umilință după Dumnezeu, cari așteaptă călăuzirea și harul Său, le este dat Spiritul. Puterea lui Dumnezeu așteaptă cererea și primirea lor. Această binecuvîntată făgăduință, cerută prin credință, aduce cu sine pe toate celelalte făgăduinți. Ea este dată potrivit bogăției harului lui Hristos, și El este dispus să împlinească nevoile fiecărui suflet potrivit puterii lui de a primi”. — „*Viețea lui Isus*”, p. 672.

Iată deci cari sunt darurile cari așteaptă în cea mai mare măsură cererea și primirea noastră călduroasă, când stăm în fața dumnezeirii. Un alt Mîngăietor care stă continuu ală-

turi de noi; un Apărător pământesc în stare să ne susțină cauza; un Sfătuitor și Călăuzitor, care știe ce cale să urmeze pașii noștri; un Mijlocitor, care ne cunoaște nevoile; un Amintitor care să trezească memoria noastră slabă, și în stare să ne reamintească toate lucrurile; o Putere care să mărturisească Evanghelia mântuitoare a lui Hristos oriunde am fi noi; un Insărcinat, un Ambasador, cu puteri nemărginite spre a împlini toate nevoile bisericii și poporului lui Dumnezeu cu banii și orice mijloace în vederea grabnicei încheieri a lucrării. Acestea sunt lucrările Spiritului.

Nu vrem noi ca de acum înainte, cu Bibliile în mâini și în armonie cu cerințele divine, să dăm la o parte chestiunile mărunte, să ne rugăm pentru un mai mare Dar, Spiritul Sfânt care aduce cu Sine întregul șir al celorlalte binecuvântări?

„Fraților și surorilor, rugați-vă pentru Spiritul Sfânt. Dumnezeu stă înapoia fiecărei făgăduinți pe care a dat-o. Având Bibliile în

mâini, ziceți: „Am făcut tot ce ai spus Tu. Ți prezint făgăduința Ta: „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide“. Hristos afirmă: „Orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea“. „Orice veți cere în numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul“. Mat. 7, 7; Marcu 11, 24; Ioan 14, 13.

„Curcubeul de deasupra tronului este o asigurare că Dumnezeu este credincios; că în El nu este nici o schimbare, nici umbră de mutare. Noi am păcătuit contra Lui, și suntem nedemni de favoarea Sa; totuși El însuși a pus pe buzele noastre această minunată cerere: „Pentru numele Tău, nu nesocotii, nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi!“ Ier. 14, 21. El S'a legat ca să asculte strigătul nostru, când venim la el mărturisind ticăloșenia și păcatul nostru. Cinstea tronului Său este pusă în joc pentru împlinirea cuvântului Său față de noi“.

— „Mărturii“, Vol. VIII, p. 23. — J. L. Shaw.

A se ceti Sâmbătă după masă 9 Decembrie, 1933.

Consacrare deplină pentru terminarea lucrării

În acest timp de specială rugăciune față de Dumnezeu vreau să vorbesc foarte deschis și sincer cu privire la chestiunile cari se leagă așa de strâns de inimile credincioșilor lui Dumnezeu. Stările de lucruri din lume, stările de lucruri din Comunitate, și stările de lucruri din lucrarea lui Dumnezeu toate se unesc spre a ne atrage atenția în mod foarte serios că sfârșitul tuturor lucrurilor este foarte, foarte aproape. De multă vreme am tot descris venirea Domnului în limbajul intim biblic: „Este aproape, este chiar la ușă“. Acuma însă ni se pare sosit timpul când pare că auzim chiar apăsarea pe elanță spre a deschide ușa, ca Domnul să intre și să ia pe ai Săi. „La ușă“, este în adevăr foarte aproape. Pasul care mai trebuie de făcut este de a intra prin ușa deschisă.

În timp ce inimile noastre sunt mișcate prin meditația asupra scenelor cari au loc acuma în ceruri, mințile noastre se îndreaptă către declarația făcută de Iacob chiar pentru acest ceas în care trăim noi: „Iată că Judecătorul este chiar la ușă“. Iacob 5, 9. Este ca și cum dreptul Judecător ar fi terminat aproape lucrarea de cercetare, și ar fi gata să pășească prin ușă, aducând cu Sine plata și răsplata Sa.

Când Ioan Botezătorul își începu lucrarea Sa de antimergător al venirii lui Isus pentru prima dată, esențialul soliei sale era: „Po-

căți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape“. Mat. 1, 17. Cât de foarte aproape era atunci venirea împărăției! Cât de foarte aproape este acuma venirea Sa de a doua oară! În timp ce stă la ușă, și proclamă, prin glasul profețiilor ce se împlinesc: „Venirea Domnului este aproape“ (Iacob 5, 8; „Domnul este aproape“ (Filip. 4, 5); „sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape“ (1 Petru 4, 7); „copilașilor, este ceasul cel de pe urmă cunoaștem că este ceasul de pe urmă“ (1 Ioan 2, 18). El face un apel stăruitor față de copiii Săi ca să se pregătească în vederea venirii Sale.

De ce oare adună Domnul atâtea avertizări și apeluri asupra iubiților Săi copii? Nu poate fi dat decât un singur răspuns mulțumitor: „Cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut“. Rom. 13, 11. Cu cât este mai aproape acuma, fraților și surorilor? De când credeți voi? De când tot așteptați revenirea binecuvântatului nostru Domn? Timpul care s'a scurs a făcut ca așteptarea voastră să fie cu mult mai vie decât în timpul iubirii dela început? Sau această scurgere de vreme a slăbit ardoarea voastră spirituală, și v'a adus în starea de nepăsare a servului care zice în inima sa: „Domnul meu întârziează cu venirea Lui“?

Este unul din lucrurile cele mai primejdioase a spune, sau chiar a gândi în ascunzișurile inimii, că Domnul întârziează cu făgăduința Sa de a reveni, în timp ce Judecătorul tuturor lucrurilor zorește toate puterile din cer și de pe pământ să grăbească această venire; când El ne-a asigurat în cuvinte fără urmă de îndoială că El va „împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui“; când totul din lume, din biserică, și din lucrarea lui Dumnezeu vestește în sunet de trâmbiță că „noaptea aproape a trecut, se apropie ziua“ — ziua cea măreață pe care am așteptat-o atâta și pentru care am lucrat așa de mult.

VREMURI GRELE.

În adevăr nu mai avem nevoie să spunem: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele“. 2 Tim. 3, 1. Cu deplină încredințare și siguranță putem spune că acele vremuri au și venit. Ele sunt chiar asupra noastră. Noi ne găsim chiar în mijlocul lor. Noi nu putem să simțim prezența vădită a lor dacă nu suntem într-o stare de trezire spirituală. Chestiunea pe care trebuie să ne-o punem chiar acum în această Săptămână de Rugăciune este: Care este situația noastră personală față de acest pericol? Lucrul acesta este demn de toată atenția din partea noastră. În ce constă greutățile vremurilor acestora? Sunt oare ele în lumea ce ne înconjoară în aceste zile? Da, de sigur. Niciodată mai înainte nu s'a pomenit o atât de mare afundare în păcat, o asemenea lăcomie de câștig și înșelătorie în lumea comercială, o asemenea crimă de negrăit față de societate, o asemenea lăsare în voia așa numitelor plăceri și patimi, o asemenea sdruncinare a unor cărmuiri, cum și atâtea vieți pierdute într'un timp oarecum de pace. Pentru un bărbat sau o femeie care nu cunoaște pe Dumnezeu, primejdia din afară este îngrozitoare. Pentru copilul lui Dumnezeu, ea constituie o continuă amenințare pentru sufletul său dacă nu se ascunde mereu în crăpătura stâncii orânduită de un Dumnezeu milos, și dacă nu ia seama la sfaturile date de El la timp în toate chestiunile personale.

Se găsește pericolul în Comunitate? Este și aici. El se ascunde în spiritul de nepăsare, de căutare după plăceri, de indiferență față de rostul evenimentelor cari vin cu putere asupra noastră, cât și de neglijarea studiului Cuvântului lui Dumnezeu și al rugăciunii. El se ascunde în învățăturile sucite cari suflă din toate părțile — „învățături diferite și străine“ ce iau naștere din lăuntru bisericii. Lipsa de statornicie, tărie, și neclintire în adevăr, ce se vede astăzi, constituie o primejdie mare și amenințătoare.

Se găsește pericolul în lucrarea lui Dumne-

zeu din lumea întreagă? Trebuie să recunoaștem că se găsește și acolo. În vremurile bune, am întins lucrarea cu mare grabă. În zelul nostru de a ține pas cu providențele ce ni se prezențau, mașinile și personalul nostru s'au îmulțit pretutindeni. Garanția pentru susținerea lor era dată cu un an înainte, și țința noastră era ca să folosim fiecare ban cât mai bine spre înaintarea lucrării. Dar deodată, după cum se întâmplă cu cele mai multe lucruri din aceste vremuri, asupra lumii veni o criză economică. Repercursiunea pe care a avut-o această criză asupra câștigului membrilor noștri cum și a posibilității lor de a da, a făcut ca să se simtă o serioasă scădere a intrărilor noastre, și astfel micșoră posibilitățile de a menține acordările făcute pentru înaintare până la marginile pământului. Nu odată, dar de cinci ori am fost siliți să reducem acordările noastre față de câmpuri. Noi am fost siliți să micșorăm foarte mult planurile noastre în vederea unor noi înaintări și a diferitelor proiecte, pentru ca să putem menține pe misionari în câmpurile lor de lucru. Acum, primejdia ce ne amenință chiar în acest moment constă în aceea de a fi obligați să reducem personalul nostru din câmpurile misionare și să aducem în patrie pe credincioșii și rodnicii noștri câștigători de suflete. Greutățile ne privesc continuu în aceste zile într'un chip atât de fix încât noi trebuie să vă vorbim sincer, fraților și surorilor, și să vă împărtășim temerile noastre pentru viitorul apropiat.

DEOSEBIREA SEMNELOR.

Totuși, primejdia cea mai mare dintre toate, în aceste zile din urmă ale timpului de probă nu se găsește în lumea din jurul nostru, nici în biserică, și nici în lucrarea mondială încredințată grijei noastre. Ea este mai personală decât orice altceva, și pentru acest motiv mă simt obligat ca în această Săptămână de Rugăciune să fac un apel personal față de fiecare credincios. Primejdia care mă preocupă mai mult este teama ca nu cumva unii dintre noi, și poate chiar mulți dintre noi, să nu înțeleagă semnele timpului în deplina lor însemnătate, și făcând astfel să piardă bogăția binecuvântării ce stă în chemarea personală a lui Dumnezeu față de fiecare dintre noi într'un timp ca acesta.

Această chestiune a cunoașterii timpului a fost una care a preocupat foarte mult pe Domnul pe când se gărise personal printre oameni. Una dintre caracteristicile vădite ale Iudeilor din timpul acela era că ei umblau după câte un semn. Ei pretindeau că sunt mari cetitori și înțelegători ai semnelor. Astfel facem și noi. Și astfel suntem noi, în genere. Dar cât de deplin înțelegem noi rostul semnelor de astăzi,

se poate vedea în atitudinea pe care o luăm față de lucrarea lui Dumnezeu în această vreme de nevoie și primejdie. Pentru a face pe Iudei să înțeleagă lucrurile acestea Isus le spuse cele ce urmează:

„Când se înserază, voi ziceți: „Are să fie vreme frumoasă, că cerul este roșu”. Și dimineața, ziceți: „Astăzi are să fie furtună, căci cerul este roșu posomorit”. Fățarnicilor, fața cerului știți să o deosebiți, și semnele vremurilor nu le puteți deosebi?” Mat. 16, 2, 3.

Luca ne vorbește despre un lucru la fel sau asemănător, în felul acesta:

„El a mai zis noroadelor: Când vedeți un nor ridicându-se la Apus, îndată ziceți: „Vine ploaia”. Și așa se întâmplă. Și când vedeți suflând vântul dela Miazăzi, ziceți: „Are să fie zăduf”. Și așa se întâmplă. Fățarnicilor, fața pământului și a cerului știți s'o deosebiți? vremea aceasta cum de n'o deosebiți?” Luca 12, 54-56.

IUBIRE SUPREMA FAȚA DE DUMNEZEU

Fiecare Adventist de Ziua Șaptea care știe în inima sa că nu împlinește pe deplin așteptările lui Dumnezeu într-o oră atât de gravă ca cea a zilei de azi, ar trebui să-și pună singur această întrebare de seamă: „Vremea aceasta cum de n'o deosebiți”? Ce așteaptă Dumnezeu din partea mea? Care este chemarea Sa? Ce vrea El să fac eu? Toate acestea le-a arătat prin următoarele cuvinte atât de simple.

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”. Deut. 6, 5.

A iubi pe Domnul nu înseamnă doar a simți o simpatie sau dragoste față de El, cu toate că și acestea sunt cuprinse. Noi suntem muștrați sever: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”. Col. 3, 2.

Potrivit acestui verset, iubirea este împlinirea legii. Aceasta înseamnă să iubim pe Dumnezeu ca să păzim poruncile și orânduirile Sale. Iubirea se exprimă prin fapte, prin împlinirea a tot ce cere Dumnezeu. Calea pe care o urmează iubirea în fapte este bine analizată în textul nostru:

1. Să iubești „cu toată inima ta”. Este cu neputință să iubim pe Dumnezeu numai cu o parte din inimă, iar lumea cu cealaltă parte a ei. Lucrul acesta se explică prin faptul că din inimă „ies izvoarele vieții”. Ce facem noi în viața de toate zilele ne spune fără greș starea inimii noastre. Dacă inima este împărțită, lucrurile pe cari le facem sunt contrare între ele. Noi nu putem să fim bine plăcuți lui Dumnezeu, căci „nu putem servi și lui Dumnezeu și lui Mamona”. Dacă ne hotărîm în mod serios să servim pe Dumnezeu din toată inima, atunci nu ne rămâne altă cale mai bună decât „să iu-

bești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta”. De ce nu ne-am hotărî chiar acuma să iubim în felul acesta pe Dumnezeu?

2. O altă cale pe care să o ia iubirea în viață este ca să iubești pe Dumnezeu „cu tot sufletul tău”. În timp ce inima este centrul iubirii și al devoțiunii, în mare parte îndrumând mersul vieții, sufletul are cele mai profunde, cele mai înțelepte, cele mai stăruitoare și cele mai hotărâte ținte și planuri de împlinit în viață. În lucrurile sufletului, noi punem la lucru puterile minții, acest mare dar natural care este asemenea Creatorului ei. Mintea este cel mai mare rezolvator al problemelor vieții, cel mai puternic înțelegător al timpurilor în care trăim, cel mai mare arbitru al soartei noastre. „Cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu”, zice Pavel în Romani 7, 25, și el mulțumește lui Dumnezeu prin Isus Hristos Domnul nostru, pentru calea aceasta. A iubi pe Dumnezeu „cu tot sufletul tău”, sau după cum spune Luca, „cu tot cugetul tău”, este a înțelege ce pretinde Dumnezeu, și a urma întocmai. Nu vrem oare noi ca în chiar această oră să ne deschidem inimile unui asemenea fel de iubire?

3. Dar iubirea lui Dumnezeu este cu mult încă mai cuprinzătoare. Iubind pe Dumnezeu cu toată inima și cu tot sufletul, deși în principiu prin aceasta se cuprinde totul, totuși Dumnezeu a socotit că această predare nu ar fi absolut completă fără al treilea element, în alcătuirea chemării Sale, și anume, tu trebuie să iubești pe Domnul Dumnezeul tău „cu toată puterea ta”. Ce mai adaugă aceasta mai mult decât este cuprins în cele două dinainte? De fapt ea nu mai adaugă nimica, dar face ca această chemare la predare să fie și mai specifică, mai concretă, și mai reală. O potrivită interpretare a cuvântului „putere” din acest pasaj este înlocuindu-l prin cuvântul „însușiri”. Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toate însușirile tale. Acest înțeles este arătat în acel minunat pasaj din Zaharia, pe care îl cităm deseori: „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Spiritul Meu, spune Domnul”. Aci cuvântul înseamnă puterea unei armate, unei oștiri. În timp ce termenul poate cuprinde inima, mintea și sufletul, de sigur că el cuprinde și toate talentele și însușirile noastre bune din viață.

ADEVARATA IUBIRE DUCE LA DARUIRE.

Pentru a ne reaminti că Dumnezeu este acela care dă putere ca să câștigi, Domnul cere a zecea parte din veniturile noastre. Dar El ne-a dat puterea de a câștiga tot ce avem, și de aceea El ne cere să-L iubim cu toate mijloacele noastre. Din nou iubirea se prezintă și aci sub forma de consacrare și faptă. Când ad-

mitem faptul divin că tot ce avem l-am dobândit prin puterea lui Dumnezeu, noi recunoaștem că deși El ne-a făcut economii Săi, totuși că în realitate tot ce avem noi aparține Lui. Chestiunea este acuma numai ce fel de economii devenim noi. Din moment ce recunoaștem pe Dumnezeu ca proprietar al însușirilor noastre — naturale, spirituale și dobândite, — lucrul cel mai plăcut este de a le consacra Lui și în folosul Lui. Când ne consacram cu tot ce avem lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că noi le ținem la dispoziția Sa oricând ar avea nevoie de ele. Ele sunt bunuri pe cari El ni le-a încredințat spre a le preda atunci când El ar avea nevoie de ele, sau când lucrarea Sa ar avea nevoie de ele, și dându-le lucrării Sale noi vom fi foarte mult binecuvântați.

Oare pare cuiva dintre noi că Dumnezeu cere prea mult când El pretinde acest fel de iubire atotcuprinzătoare? Este foarte natural ca o inimă omenească să cugete în chipul acesta. Dar creștinul care cugetă la cele ce a făcut Dumnezeu pentru sufletul său, este cu neputință să creadă că Domnul cere prea mult atunci când El predine totul. Imi vine în minte cuvintele unui vechi cântec al nostru: „Eu vieața Mea ție ți-am dat, Tu însă ce Mi-ai consacrat”? Ce a dat El pentru noi este exprimat în alt chip în Romani 5, 6—8:

„Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s'ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Iși arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși Hristos a murit pentru noi”.

Din partea Domnului, este clar că El a dat o vieață dumnezească în schimbul unei vești ticăloase, o vieață sfântă pentru o vieață plină de păcat. Hristos a murit pentru noi pe când noi eram păcătoși. Chiar mai înainte ca noi să ne fi pocăit, sau să fi avut vreo dorință sau vreun plan de a ne îndepărta dela păcat și să primim darul Său, El a plătit prețul cel infinit de mare numai ca să facă posibilă mântuirea noastră. De asemenea, El a făcut aceasta fără ca să fi fost silit. Noi ne-am îndepărtat dela El și am ales să urmăm pe un alt conducător, unul care fusese aprigul Său dușman, și făcând astfel am intrat în rândurile dușmanilor Săi. „Căci, . . . atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său”. Rom. 5, 10. De asemenea El a plătit acest mare preț, fără a fi avut vreo asigurare din partea ta sau a mea că darul Său negrăit va fi primit. Mulți dintre noi au trăit o parte din vieața lor înainte de a fi primit darul vieții veșnice pe care El ni-l prezenta cu atâta iubire. Acesta a fost un dar de bunăvoie,

revărsat din iubire asupra noastră, din pricina stării pierdute în care ne găseam. El și-a dat vieața pentru noi, dar în schimb ce dăm noi? Din moment ce El a dat totul de bună voie, este oare posibil ca să ne închipuim că El cere prea mult când pretinde să dăm pușinul pe care putem să-l aducem?

Când medităm asupra mărimii darului Său, și a micimii celor ce le avem noi de dat, noi suntem siliți ca în unilinfă să mărturisim că El „nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El”. Ps. 103, 10, 11.

Dar cum dorește Dumnezeu să-L iubim cu tot ce avem și suntem? Cum ne putem exprima în chipul cel mai bun răspunsul sufletului nostru față de chemarea Sa? Isus dă răspunsul simplu și lămurit, când zice: „Oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”. Mat. 25, 40. Cine sunt acești „frați Mei”? Versetul următor arată lămurit că ei sunt aceia cari sunt în nevoie, în deosebi cari sunt goi și bolnavi în păcat, și cari flămânzesc și însetează după har și putere tămăduitoare.

Cât de grozav este bolnavă de păcat lumea noastră de azi! Lucrarea lui Dumnezeu s'a întins până în colțurile cele mai îndepărtate ale pământului. Pretutindeni ea s'a întâlnit cu suflete bolnave și în nevoie. Noi auzim chemarea venind dela marginile cele mai îndepărtate ale lumii locuite. Dumnezeu a ales ca să aducă acest ajutor prin noi. Se poate ca pentru a da ajutorul acesta să fie nevoie să dăm tot ce avem. Dar cât de puțin este ceea ce avem noi de dat, în comparație cu ceea ce ne-a dat mai înainte Domnul Isus!

Ca răspuns la chemarea de astăzi pentru o consacrare a vieții și mijloacelor noastre în vederea încheierii lucrării, să ne silim a face acest lucru privind darul de negrăit al lui Dumnezeu față de noi, cum și situația în care se găsește astăzi lucrarea Sa. Dumnezeu are pe pământ o mare lucrare ce trebuie terminată, și El contează pe noi ca să ne ridicăm a-I veni în ajutor împotriva pedicilor puternice ce ne stau în față. Noi am trimis pe misionarii noștri credincioși și plini de spiritul abnegației, la marginile lumii. Mii din acea cari stătuseră în întunerecul cel mai adânc și fără de nicio nădejde, astăzi se bucură de minunatele binefaceri ale Evangheliei. Dar mult mai mulți cer cu voce tare și stăruitor liberarea din vieața de păcat. Oare fraților și surorilor, din iubire profundă și sinceră pe care o avem față de Dumnezeu, care a dat atât de mult pentru noi, nu ar fi bine ca să ne predăm pe noi, viețile noastre, tot ce avem și suntem pentru marea

Sa lucrare, și astfel să facem ce putem mai bine și mai mult pentru a ajuta la izbăvirea celor pierduți? Ar fi oare cu putință să concediem un singur lucrător din lipsă de mijloace, când noi ar trebui să-i înmulțim cât mai mult pentru a încheia lucrarea încredințată nouă?

Ocazia pentru o asemenea consacrare a

vieții și bunurilor noastre așa cum ni se prezintă astăzi, nu ni se va mai oferi de încă multe ori în scurtul răstimp dintre noi și glorioasa venire a Domnului Isus. Acum este timpul potrivit. De aceea să nu ezităm a aduce darurile noastre la picioarele lui Isus, Căluza noastră.

C. H. Watson.

